

“தற்றோக்க டாமுக்கப் கல்விதனி லாணையுள்ளோர்
பெற்றோ மெனவுகந்து பின்புதற்பர்—தற்றோக்கள்
மாச்சரியத் தாலிகழில் வந்ததென்னெஞ் சேவிகழ்கை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு.”

விவேகசிந்தாமணி.

அறிவைப் பரவச்செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

புத்தகம். 1.

1892(ஐ) செப்டெம்பர்மீ.

இலக்கம். 5.

மரங்களின் வளர்ச்சி.

ஜீவஜாதிகளின் பொதுவான வகைகளாக
ளும் மரவர்க்கம் பிருகவர்க்கம் ஆகிய இரண்டு
பெரும் பிரிவுகளின் சிறப் பிலக்கணங்களும்
முன் சஞ்சிகையில் கூறி நிறுத்தினோம். இப்
பெரும் பிரிவுகளின் உட்பிரிவுகளைப் பகுத்துப்
பார்த்து அவற்றின் இலக்கணங்களையும் கீர்ண
யிக்குமுன், அப்பிரிவுகளின் முதலாவ தான
மரவர்க்கத்தின் பொது உறுப்புக்களையும் அவ்
வுறுப்புக்களின் தொழில்களையும் சாமானிய
மாக கிச்சயித்துக் கொண்டுவது தகுதியெனக்
காணப்படுகிறது.

2. மரவர்க்கத்திற்கு ஆகார கலிகாரத்தால்
வளர்ச்சியும் பிற்கினியாக்க மெனும் பிரத்தியுத்
பாதனமும் அல்லவா இன்றியமையாத இர
ண்டுதொழில் எனக் கண்டோம். இவற்றுள்
முதலாவதாகிய ஆகாரம் உட்கொண்டு வள
ரும் வளர்ச்சி எவ்விதம் நடந்தேறுகிற தென்று
இப்பொழுது ஆராய்வோமாக. மரவர்க்கமென்
பதில் ஆல் அரசமுதலிய உருவில் பெரியமரங்
கள் மரத்திரமல்ல, ஜலத்திலும் கவர்களிலும்
கண்ணுக்கும் புலப்படாதபடி படர்ந்துவளரும்
எவ்வளவும் சிறியனவாகிய பாசி முதலிய எப்
பெரப்பட்ட பற்பூண்டு செடி கொடிகளும் உட்
படுவதனால், இவ்விடத்தில் ஈம் செய்யப்புகும்
ஆராய்ச்சியானது சமதிருஷ்டியாய். இவைய
னைத்திற்கும் பொருத்தும்படி இருக்க வேண்
டிய தவசியம். அப்படி சமதிருஷ்டியாய் பர

ர்க்கும்போது மரவர்க்கத்தில் அகப்பட்ட
எல்லாப்பதார்த்தங்களும் பொதுவாய் குஞ்சுமா
நீதிரம் அல்லது கிற்றறை (Cell) எனும் முதல்
வடிவத்திலிருந்து தோன்றியவைகளாய்க் கா
ணப்படும். கட்டிடங்களுக்குச் செங்கலெப்படி
யோ அப்படி மரவர்க்கங்களுக்குச் கிற்றறை
கள். பொதுவா யிவற்றைச் சோதித்தபிய வே
ண்டுமானால், கிற்றறவின்கீ* (Microscope)
எனும் கருவியின் துணையாலன்றிச் சாதித்தவரி
தாம். அச்சுண்டமரத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும்
ஒரு அங்குலத்தில் மூப்பதிலோர் பங்கு முதல்
அறுபிரத்தில ஒருபங்கு வரைபின். (1/100 to 1/1000)
மான மிகவும் சிறிய னட்டளவு கொண்டவைக
ளாகிறுப்பதே, அக்கருவியின் ஆவசியத்தைக்
காட்டும். இச் கிற்றறைக்குள் வரு வழுப்பான
ஒருசத்து இருக்கின்றது. அதவே ஜீவராசி
யனைத்திற்கும் மூலாதாரமான பொருள். ஒரு
கணப்பொழுதும் அது ஒரே நிலைமையிலிருப்ப
தில்லை. நிரந்தரம் வேண்டும் வடிவங்களை யெடு
த்துக் கொண்டவதனால் கம்முடைய முன்னோர்
கள் காமரூபியென்று வர்ணித்திருக்கும் வர்
ணனை இத்தகைய மையமும். கிரமசிறுஷ்டுகறும்
வேதசரகைகள்† “அன்னமெழுத்த தன் பின்
னர்” என்று உத்திரோகரித்ததும் இதனை நினைத்
தே போலும். இப்படி ஜீவகோடிக ளனைத்திற்
கும் மூல காரணமாய் விளங்கும் இச் சத்திற்
குப் பிரதயபஜம் அல்லது மூலசத்தை‡ (Proto-

* முதல்கருவி. மற்ற காரணமாய்க் கொண்டாக்.

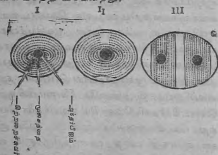
† எண்குறியெழுத்து உட்பிரிவு

‡ சத்தமென்கருமை, Existence.

plasm) என்று பேர்கூறலாம். இம் மூலசத்தையைச் சுற்றிலும் மூடியிருக்கும் சுவர்க்கு மூலத்தையுடைய அல்லது பிரதம பிரசாரணம் (Cell-walls) என்று பேரிடுவோமாக. 'மூலசத்தை' யும், 'மூலசத்தையுடைய' யும், கூடியே, முன் கூறிய சிற்றறையல்லது சூதம்மரத்திரமாகிறது. இவ்வறைகள் பல வேறு வடிவங்கள் பெற்றிருப்பினும் சாதாரணத்தில் உருண்டையாகவும் கோழிமுட்டை வடிவமாகவும் அது கோணுருவமாகவும் இருப்பது வழக்கம். இவ்வறைகளின் பெருக்கமே மரங்களின் வளர்ச்சி. இவ்வறைகள் பெருகும் மார்க்கத்தை இனி விசாரிப்போம்.

3. மேல்கூறிய சிற்றறைக்குள் ளிருக்கும் வருவழுப்பான 'மூலசத்தையின்' அணுக்கள் அதன் கெவிலுள்ள நெருக்கமாய்ச் சேர்ந்து அத்தர் பிஜம் (Nucleus) எனும் பேரோடு 'மூலசத்தையின்' பெருக்கத்தால் தாமும் பெருக்கத்தக்கவா யிருக்கின்றன.

அப்படிப்பெருகுகால் சிற்றறையைச்சுற்றியிருக்கும் பிரதம பிரசாரணம் எனும் சுவரின் உட்புறமும், பெருகி மீண்டு அத்தர் பிசத்தின் கெவிலே ஊடுருவிச் சிற்றறையையும் அதனுள் அடங்கியிருக்கும் 'மூலசத்தை' யையும் இரண்டு படுத்தி விடுகின்றது.

I. இது தனிப்பட்ட செலுவா யிருக்கும் சிற்றறை.
II. இது இரண்டாய் பிடிபட்ட செலுகளும் சிற்றறை.
III. இரண்டாகப் பிடிபட்ட சிற்றறை.

இங்கு காட்டியிருக்கும் படத்தில் இவ்வாறு ஒரு சிற்றறை இரண்டாக விகிசிக்கும் தன்மையைக்கண்டு கொள்ளலாம். இப்படியே பிரித்த சிற்றறைகளும் பெருகி, தனித்தனி மீண்டும் மீண்டும் இரண்டிரண்டாய் பிரிவு படுவதே வளர்ச்சியின் மூலகாரணமாக விருக்கின்றது. இரண்டாகவே பிரிய வேண்டுமென்ற நிலை

மில்லை. மூலசத்தையின் ஆதிக்கியத்துக்குத் தக்கபடி காலாகவும் எட்டாகவும் பிரியலாம். இச் சிற்றறைகள் பெருகும் மார்க்கம் மேற் குறித்த படத்தாலு மறியாதவர்கள் எளிதில் அறிந்து கொள்ளும்படி ஒரு உதாரணம் சொல்வோம். ஒரு எலுமிச்சம் பழத்தை யே மேல் குறித்த ஒரு சிற்றறையாகப் பாவனை பண்ணினால், அதனைப் புறமே பொதித்திருக்கும் தோலையே சிற்றறையின் சுவராகிய பிரதம பிரசாரணமாம். அப்பழத்தின் ருள்ளிருக்கும் சாறு கோதுகளை காமருபியென்று காமருப்பிட்ட மூலசத்தையாகும், அப்பழத்தை கறுக்கிப் பார்க்கும்போது அதனைப்பலவாய்ப் பகுக்கும் வெண்மையான இலேகைத் தொலிகளை பிரதம பிசத்தை ஊடுருவிச்சென்று பலவாக விபாகிக்கும் உட்கவர்களாம். இப்படி இலேசான தொலிகளால் பிரிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு துண்டும் தனித்தனி வெவ்வேறு எலுமிச்சம்பழங்களாக உருண்டு திரண்டு உருக்கொள்வதில்லை. சிற்றறைகளோ என்றால் அவ்வாறு பிரிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு அம்சமும் மறுபடியும் வளர்ந்து தனித்தனி வெவ்வேறு சிற்றறைகளாக உருக்கொள்ளும். இங்கு பிரஸ்தாபித்த சிற்றறையும் அதற்குள் அடங்கியிருக்கும் மூலசத்தையும் அம்மூலசத்தை பெருகிப் பல சிற்றறைகளாக விகிசிக்கும் மார்க்கமும், மரவர்க்கத்துள் புழங்கும் கொடி செடி இவையனைத்திற்கும் பொருத்துவன மாத்திரமல்ல, இதுபோலவே மிருக வர்க்கத்துக் குள்ளும் யானை முதல் எறும்பி குறள் எல்லா உடம்பிற்கும் பொருத்தம் உடையனவே.

4. சமகுணமும் சமவடிவுமுடைய இச் சிற்றறைகள், பின்ன குணமும் பின்ன வடிவும் உடைய வேர், தண்டு, கிளை, இலை, பூ, காய் முதலிய வெளி புறப்புகளாகவும் பட்டை, தடி, காதல் முதலிய உள்நுறுப்புகளாகவும் உருக்கொண்டு விகிசிக்கும் மார்க்கத்தைச் சார்மானியமாக இனி விசாரிப்போம். இச்சிற்றறைகள் ஒன்றின்மே லொன்றும் மணிகோத்தது போல் நிற்கும் காலத்தில் ஆவசியப்படுமிடத்து அவைகளைப் பிரிக்கும் இடைச்சுவர்கள் அழிந்து

போய் அவையெல்லாம் ஒரே துவாரமுடைய ஒரு சிறு குழல் போலாவதன்஁. இப்படி பல குழல்களாகத் திரண்டு, தன்மயப்பட்ட பல ரஸங்களின் போக்கு வரவுக்கு வழியாய் யனம் யும்போது அவைகளுக்கு ரஸவாகி, நானகங் கிலி அல்லது குழாய்க்கோவை (Vascular system) எனும் பெயருண்டாகின்றது. இக்குழாய்க்கோவைகளே அதிகரித்து கின்று தோலி முதலிய மிருதுபாகங்களாக மாறுபடுகின்றன. மேற்கூறிய சிற்றறைகளி னுள்ளிருக்கும் 'மூல சத்தை'வேண்டிய இடத்து வற்றிப்போக அவற்றின் புறச்சுவர்கள் தம்முள் கெருங்கிக் கடினஞ்஁னம் பெறுகின்றன. இப்படி வன்மை பெற்ற புறச்சுவர்த் தொகுதிகள் ஒன்றோடொன்று பொருத்தித் தடித்து நீளுங்காலத்தில் தத்த அல்லது ஈர் (Fibre) எனும் பெயர் பெறுகின்றது. இக்காடுக்குகள், (Fibrous tissue) வலுக்கவலுக்க மரத்தின் கடினியப் பாகமான காதல் முதலிய அம்சங்களாக உருக்கொள்ளும்.

இவ்விதமான மாறுபாடுகளொன்றும் அடை யர்மல் ஆகியிருக்கெல்லி சிறுத்தியப்படியே மூல சத்தை யடங்கிய சிற்றறைகள் தனித்தனியாகவும் கலத்தும் முள்ளிருத்த கிலைமையை விடாமலே சிற்பனவுமுண்டு. இவற்றுள் சில சிற்றறைகள் தமக்குள்ளடங்கிய மூலசத்தையினிடையிலவ்ரணகாரிகளான சில ரேணுக்களை யுடைத்தாயிருந்து விசேஷமாய் இலைகளிடத்தில் காணும் பகமை சிறத்தை விளைவிக்கின்றன. இப்படியே சுவை மனம்முதலிய பலருண பேதங்களையும் விரியங்கலையும் தோற்றவிப்பதும் இச்சிற்றறைகளுக்குள் ஁னமைத்து கிடக்கும் 'மூலசத்தை'யின்பிரேணுபேதங்களேயாம்.

5. இவ்விதமாகவே தான் மரங்களின் எல்லா அங்கங்களும் சிற்றறை எனும் குஞ்சுமாரத்திற்஁ற்றுள்ளிருக்கும் மூலசத்தையின் விகாஸ விகற்பங்களால் உண்டாகின்றன என்பது பிரத்தியக்ஷமாய் சிறுபிச்சுக்கடும். ஆனால் பூர்ணமாய் அப்படி நிரூபிக்க வேண்டுமெனில் அரியசாஸ்திர ஆராய்ச்சியும், சங்கேத மொழிப்பயிற்சியும், அசாதாரணமான சக்திவாய்த்த

சிறுந்ருவினக்கி முதலிய கருவிகளின் உதவியுமின்றி முடியாதாகலின் இங்கு இம்மட்டில் கிறுத்தவேண்டியதாய் விரூக்கின்றது. ஆயினும் மேற்கூறிய காளசங்கிலி, காடுக்கு, தனித்தனியான விடு சிற்றறைகள், எலும்புவற்றை கன்றாய்நித்திருக்கவேண்டியது இனி விவரிக்கப்படும் சங்கதிகளை அறிந்தகொள்வதற்கு அத்தியாவசியகமாய் நிரூப்பதனால் அவற்றைக்கவனித்துத் தாரணப்படுத்திக் கொள்வது பிரயோசனகரமாயிருக்கும். அமுல்க் காய்த்து மேற்றோலி நீங்கிய அரசினையைப் பலருள் கண்டிருப்பீர்கள். அதை உற்றுப்பார்ப்பீர்களாகில் வலிபின்னியதபோல் அதில் அழகுபடத் தோற்றுவதெல்லாம், அவ்வினைக்குள் ரணம் பரவுப்படி அமைத்து கிடத்த காளசமுகங்களும் அவ்வினைக்குள் முக்கிய காளங்களுக்கும், மாறுவடிவம் கொடுத்த காடுக்குகளுமேயாம் என்பது புலப்படும். அருகிக் கழித்து போளவை யெல்லாம் இவ்விதம் வகுப்புக்களாகவும் மாறுபடாதிருந்து அவ்வினைக்குப் பகமை சிறத்தைக் கொடுத்து வத்த விடு சிற்றறைகளே. அரசினினையை இரண்டு மூன்று திணங்கள் நீரிப் போட்டுவைத்து அதனுள்ளிருக்கும் விடு சிற்றறைகள் அருகியழித்த பிற்பாடு அவ்வினையை யெடுத்துப்பார்த்தால், மிகவும் அழகாய்ப்பிள்ளிக் கிடக்கும் காளசமுகங்களும் இலைவடிவத்தை யுண்டுபண்ணின மிச்சு வேசான வெளித்தொலியாம் காடுக்கும் கன்றாய்ப்புலப்படும். இதன் வெளிசாடுக்கு மிகவும் பலமுள்ளதாய் நிரூப்பதால் இதனுள் தங்கும் ஜலம் ஁ப்படிக்க பார்த்தித்தில் இட்ட இரத்தினம்போல் பிரகாசித்தக் கொண்டு வெளியி லொழுதிப் போகாம ளிருக்கும். பலபல பத்திரங்களையும் இப்படியே பக்குவஞ்செய்து பார்த்தால் அவற்றின் காளக்கட்டுகையையிடும் சாஸ்திரப்பயிற்சிக்கு உபயுக் சமா நிரூப்பதமல்லவால், மனதிற்கும் கண்ணுக்கும் களங்குகிடமான பரமாளத்தத்தை விளைவிக்கும் பொழுதுபோக்காகவு மிருக்கும்.

6. இதுவரையும் சொன்னவைகளால் மரவர்க்கங்களெல்லாம் குஞ்சுமாரத்திரம் எனும் சிற்றறைகளாலும் அவற்றினின்று தோன்றும் காளசங்கிலி, காடுக்கு எனு மிருமுகியவிகற்பங்

கனாலும் ஆக்கப்படுகின்றனவென்றும், இச்சிற்
றறைகளுக்குள்ளிருக்கும் பிரதம பீசமென்ற
“மூலசத்தை”யின் பெருக்கமே அம்மரவாக்கங்க
ளின் வளர்ச்சி யென்றும் கிருபிக்கப்பட்டது.
அம் மூலசத்தை யெப்படிப்பெருக்கமடைகின்
றதென்பதை இனி யாவோசிப்போம். மூல
சத்தையமுடியிருக்கும் கவர்ருக்கு ஒரு விசே
ஷருண்முண்டு. அதென்னவென்றால், அச்சுவி
னிநுபுறமு மிருக்கிற சிலசில விசேஷநிரவியங்
களைத் தன்வழி மறுபுறம் புகுவித்துக் கலப்பித்
தலேயாம். இக்குணத்தால் ஒரு சிற்றறையில்
“மூலசத்தை” பெருகியிருந்தால் அதன் கவர்
வழி அம்மூலசத்தையின் சில ரேணுக்கள்
அடுத்த அறைக்குள் பிரவேசிக்கும். ஆதலால்
ஒருவரியிலுள்ள சிற்றறைகளில் “மூலசத்தை”
பெருகினால் அதுவே அடுத்த வரிகளிலுள்ள
சிற்றறைகளும் பெருக்க காரணமாகிறது. முதல்
வரியிற்றினே எப்படி பெருக்கம் சேரிகேற்
தென்றால், மேல்கூறியபடியே அந்த வரியிலுள்
ள் சிற்றறைச் சுவர்வழி வெளியிலிருக்கும் நீர்,
காற்று என்ன இவை பிரண்டினுமுள்ள சில
பொளதிகங்கள் அந்தச் சிற்றறைக்குள் பிரவே
சிப்பதனாலேதான். ஆனால் சிற்றறைகளுக்குள்
ளிருக்கும் பதார்த்தங்கள் சுவர்வழியே வெளிப்
பட்டு அதிலிருந்து மூலசத்தை ருறையவுங்
கூடியதன்றோ என்றால் அப்படியாகாது. எனெ
னில், இரண்டு ரெகிழ்ச்சியான பொருள்களுக்
கிடையில் இதுபோன்ற ஒரு கவிரூந்தால்,
இவ்விரண்டினுள், பொளதிகக்கலப்பால் கனம்
கூடியதெனவோ அதனிடத்திலேயே மற்றதன்
பிரவேசம் சேரிகேடுது இயற்கை விதியாயிருக்
கின்றது. இதற்குச் சாதாரணமாய்ச் சொல்லு
கின்ற திருஷ்டாந்தம் என்னவென்றால், ஊத்
தாம்பெட்டியெனும் ஊதுபைக்குள் சொற்ப
நீரும் சீனியும் இட்டு வாயை இறுக்கக்கட்டி
சுத்தஜலத்தில் மிதக்கவிடுவோமானால், சுத்த
ஜலம் ஊதுபைக்குள் கிரமமாய்ப்புகுந்து அப்
பையை விரியச்செய்வதுமன்றி அதை வெடிக்
கச் செய்யினுஞ் செய்யும். ஊதுபெட்டியில்
சுத்தஜலத்தை யடைத்து சீனி யதிகமாய்க்
கலத்த ஜலத்திலோ தேனிலோ அதைவிடுவோ
மானால், ஊதுபைக்குள்ளிருக்கும் ஜலம் தன்
விற கனங் கூடிய ஜீனினைத்தாலும் தேனிலு

ளும் இழுக்கப்பட்டு பையும் வரவாச் சுருங்கி
விடும். மாங்காய், எலுமிச்சங்காய் முதலான
வைகளை உப்பிலிடும்போதும் உப்புக் குறைந்து
நீர் அதிகப்பட்டு அளவிற்கு மிஞ்சி யிருக்குமே
யானால், உப்பிலிட்டகாய்கள் நீருண்டு கலந்து
அழுகிப்போவதும், உப்பதிகப்பட்டு நீர்க்கலங்
கடுமாயின் அக்காய்கள் தங்கள் நீர்ச்சத்தை
யை யிழந்து சுருங்கிக் கெட்டியாய் வெகுசாரி
ருப்பதும் யாவரும் அறித்தறிஷயமே. இத்தக்
காரணத்தினாலேதான் உவர்கிலங்கள் வினையா
திருப்பதும், மலையாளத்தில் “வெள்ளாற்று” எ
ன்றபூமியில் தெக்குமுதலிய மரங்களுண்டாய்
தில்லை. இத்தபூமியில் ஜலம் ஓயாமல், பெரு
கியும் மரம் வளராதிருப்பதற்குக் காரணமென்
னவென்று யோசித்துப் பார்த்ததில், அத்தஜலத்
தில் திரும்புச்சத்தை மிகுதியாய்க் கலத்திருப்
பதால் அத்த ஜலத்திலிருக்கும் போஷணைத்திர
வியங்கள் தெங்கினவோர் வழி உட்புகாமல்,
வேரிலுள்ள சத்தையே மேற்காட்டியவிதி யனு
சரித்து நீரில் பிரவேசிக்கின்றதெனக் கானலா
யிற்று. இப்படி கிருபிக்கப்பட்ட இயற்கைவிதி
யை யனுணித்தேதான் மாங்கனிலிருக்கும் பி
ரதமபீசமென்ற மூலசத்தை தன்னிலும் கன
ங்குறைந்த காற்று, நீர் இவற்றிலுள்ள சத்தை
களைத் தங்கள் சுவர்வழி உட்கொண்டு பெருக்
கம் அடைகின்றது.

7. குகும் ரத்திரத்துக்குள் ளிருக்கும் மூல
சத்தை பெருகி அதனைச் சுற்றியிருக்கும் பிர
தம பிரஜாவானமெனும் சுவர்வழி அடுத்த சிற்
றறைகளுக்குள் ஊதியப் பரவுவதே பொதுவாய்
வளர்ச்சிக்கு ஏதுவாமென்றும், அம்மூலசத்
தையின் பெருக்கத்துக்குக் காரணம் தன்னைச்
சுற்றியிருக்கும் நீர், காற்றுமுதலியவற்றிலுள்ள
தக்க பொளதிகங்கள் ஊதுகாய் ஊதுபை முத
லிய திருஷ்டாந்தங்களால் கிருபிக்கப்பட்ட
விதியின்படி சிற்றறைக்குள் பிரவேசித்து மூல
சத்தையோடு அபின்னமாய்க் கலத்தலே யாகு
மென்றும் இதுவரையும் கூறி விறுத்திலோம்.
மிருகவாக்கத்திலும் மரவாக்கத்திலு மடங்கிய
ஜீவகோடிகளைத்தின் வளர்ச்சிக்கும் முற்றி
லும் பொதுவாக இசையு மிலக்கணமிறவே.
ஆனால் இவ்விதியின் பூர்ணமான அமைதி பாசி,
காளான் முதலான மிகவும் கீழ்ப்பட்டதாமான

சராசரப்பொருளுக்கிடத்து மாத்திரமே வெளிப்படையாய் விளங்கக்கூடிய நிலைமையிற் றிருக்கிறது. இவற்றிற்கு மேலான புலப்பூண்டு கொடிசெடி மரம் இவைகளிடத்தில் அமைந்துகிடக்குஞ் சிற்றறைகள் பட்டை முதலியவற்றால் பொதித்துகிடப்பதனாலும், அதிக உயரமும் பருமனும் விரிவுமுடைய இஃயாதிகளாகப் பாந்து கிற்பதாலும் அச்சிற்றறைகளுக்குள்ளிருக்கும் மூலசத்தை நேருக்குரோய் நீர், காற்று இவைகளினுள்ள பௌதிகங்களை இழுத்துக் கொள்ளச் சத்தியற்றனவாய்ப் போவதனால், அந்த அந்தமாவின்னத்திற்குத் தக்கபடி ஆகார விசாகாரத்துக்காக வேர், இலையெனும் இரண்டு விசேஷ உறுப்புக்கள் கெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் வேர் தனது தாய்மரத்தை நிலையில் கிறுத்துவதோடு, மண்ணிலிருக்கும் தனக்குப் பிரயோசனத்தரும் பௌதிகங்களை யும் நீரையும் இழுத்துக்கொள்ளுமென்பது யாவருக்கும் தெரித்தே. ஆனால் எப்படி வயற்றை உட்கொள்ளுகிறது என்பதைத் தெளிவாய்றிய விரும்புவோமாயில் கிளா வெண்டை முதலிய யாதாவது ஒரு செடியின் வேர்களை முறிவுபட்டமல் பிடுக்கி யெடுத்த நீரில் அலம் பிப் பர்க்கவேண்டியது. அப்படிப்பர்க்க்தால் அச்செடியின் ஆணியேரும், அதில் கின்று பல் லாய் வெடித்த பக்கவேர்களும், அப்பக்கவேர்களிலிருந்து பலவாய் வெடித்த கிளைவேர்களும், கடைசியில் மயிரிழைபோல் மிகச் சிறியனவாயும் வெண்மையாய் மிருக்கும் பொடி வேர்க ளால் காணப்படும். இப்பொடி வேர்கள்தாம் உண்மையில் ஆகார கவிகாரம்செய்வன. அவற்றுள்ளொன்றை யெடுத்துப்பர்க்கில், அதன் கடைசினுனியில், தொலியினால் பொதியப்பட்டாமல் மிகக் மிருதுவாயிருக்கும் ஒருதலைப்புக் காணலாகும். அத்தலைப்பினிருப்பது யாதொரு பந்தத்துக்குள்ளு மகப்பட்டாத சிற்றறையே. சிற்றுருவியன்க்கிக் கண்ணாடியால் பார்த்தால் அச்சிற்றறைகளின் வடிவமுதலான விசித்திரங் களைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டு கொள்ளக் கூடும். அவைகளுக்குள்ளிருக்கும் மூலசத்தை தாம், ஊதுவை ஊறுகாய்த் திருஷ்டாந்தங்க ளால் விளக்கிய விதிப்படி, மண்ணிலும் ஜலத் திலுமுள்ள பௌதிகங்களை யிழுத்துக்கொள்

னுகின்றது. அப்படி யுட்சென்று தன்மயப் பட்ட பௌதிகங்கள் வெகுதூரத்திலிருக்கும், தண்டு, கிளை, பிழை, பூ, காய் என மீவைக்கச் சென்றடையவேண்டி யிருப்பதனால், அடுத்த ஒவ்வொரு சிற்றறையிலும் புருத்த போவது தாமசமும் பிரயாசமுமாமெனக் கண்டு, அப் பௌதிகங்கள் மரத்தின் சரிமுழுதும் சேரே வியாபிக்கும்படி நோன, சில பந்தாக்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இவைதாம் ஏம் முன்கூறிய எளசங்க்கி. அவ்வது குழாய்வரி. இக்குழாய்கள் அந்தஅந்த மரத்தின் ஆகிருதிக்கும் தூதிக்குணத்திற்கும், தக்கபடி விசித்தும் சுருங்கியுமிருக்கும். எப்படியிருப்பினும் அவற்றின் உற்பத்தி முன்கூட்டியப்படியே சூத்திரமர்தரங்கள், மணியோ லொன்றன்மேலொன்றாய்க் கோக்கப்பெற்ற, இடைச்சுவழிய், மத்தியிலிருந்த துவாரங்கள் நிலவிற்கக் சப்பவித்ததே யாம்.

8. இப்படியே வாயுவினுள்ள அம்சங்களை யிழுத்துக்கொள்ளுவதற்குத் தண்டு கிளை முத லாகிய பட்டை பொதித்த பாகங்களுக்குப் போதுமான சக்தியில்லாததனால், அத்தொழில் எடத்தேறும்படி இஃயாகிய உறுப்பு உண்டா யிருக்கின்றது. பொதுவாக இவைகளின் மேற் புறத்தில் இத்தகாகச் சிறுசிறு துவாரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதனால், அத்துவாரங்க ளுள் காற்றும் வெயிலும் படவே, அவற்றுளிருக்கும் சிற்றறை, ஊரானமான மூலசத்தை, வெயிலின் பிரோஷையால், காற்றிலிருந்து தனக்கு வேண்டிய பௌதிகங்களை யுட்கொண்டு தம்மிடத்திலிருக்கும் தமக்குத் தோஷசுரமான சில வாயுக்களை வெளியாக்குகின்றன. இதவே பொதுவாய் இவைகளின் தொழில்.

9. இவ்விதமாக இஃயாலும் வேராலு முட் புருத்த பௌதிகங்கள் என்மாய்மறுபட்டு எள தத்துக்களின் வழியாய் மரமெங்கும் வியாபித் து அத்தனை வளர்த்துகின்றது. இப்படி வளர்வ தும் ஏம் முன்னறித்தபடி மூலசத்தைச்சேர் ஆ திக்கத்தால் சிற்றறைகளின் ஊர்ந்தாய்ப் பிரிவுபடும் மரக்கத்தை யனுசரித்தே கிளைகளின் கடை துவரிபெருத்து விசுடுக்கின்றதாய்றி வேறில்லை.

10. இப்படியெல்லாம் சோதனை செய்தறித் தால் உம்முடைய கொல்லியினுள்ள செடி கொ

டிகள் ஒவ்வொன்றும் எவ்வளவு ஜனத்தத் தைக் கொடுக்கும்! தேவேந்திரலோகத்திலுள்ள கற்பகாதிவிருஷங்கள் இதிராணிபோகம் அமிர்தபான முதலிய சிற்றின்பங்களுக்கு ஆஸ்வபதமாகிறுக்கக் கடுமையல்லாத இத்தகைய சிதரணந்தம் விளைவிக்கத்தக்கனவோ யாதோ அறியோம்! ஒரு தும்பைச்செடியைப் பிடுங்கிப் பார்க்கினும் இவ்வகை யறிவுடையோர்க்கு, அதன் மூலகாரணமாகிய சூக்தம் ரத்தரமும் அதிலடங்கிய அற்புதமான மூலசத்தையின் வல்லபமும், அதவேண்டியவழி, தானே இரண்டெடப் பிரித்தும் அப்படியே பலவாய் விரித்தும், முறையே காட்டுக்கா யொருபுறமும் காளத்துக்களாய் மற்றொருபுறமும், விடெ சிற்றறைகளாய் வேறொருபுறமாக முதலில் மாறுபட்டு, பிற்பாடு அத்தச்செடியின் சாதிக்குணத்திற்கேற்குவேர், தன்னை, இலை, காய்களாக விகசித்து, அவ்வாறு விகசித்த சமஸ்துவமுமாகிய அச்செடியின் சம்ரக்ஷணைக்காக அம்மூலசத்தையே பொடிவேர்களின் துளியிலிருந்துகொண்டு மண்ணிலுள்ள பெளதிகங்கோயும், இலையின் மேற்புறத் துளிகளிலிருந்துகொண்டும், காற்றிலுள்ள பெளதிகங்களையும் இழுத்து அம்மரத்தை யூட்டுவித்து வளர்க்கும் விசித்திரமும் இவ்விதம்எட்டத்தும் சித்திலாசமும் உள்ளவகை செவ்விகள்களிடோல் பிரத்தியக்ஷப் படுவதினால் அல்லவா,

“பண்ணே னுளக்கான யூசபொரு வடிவிலே பாவித் திறைஞ்ச வாங்கே, பார்க்கின்ற மலருடே நீயே யிருத்தியப் பனிமல ரெடுக்க மனமு கண்ணேன்”

என்று தாயுமானவர் அருளிச் செய்தனர்!

இத்தகையபிரிப்பம் எங்கும் எளிதிற்பெறு ம்படியாக இருக்க அதனைத் தினைத்தினையேனும் நீனைத்துப்பாராமல் “பொழுதுபோகவில்லை, பொழுதுபோகவில்லை” என்று மனோவேகத்திலும் கடுமியோடும் காலகதி ஏதோ தம்விஷயத்தில் தள்ளு கையடைத்ததாகப் பாவனை பண்ணி, “வாழ்நாட் கலகாய் வயங்கொலிமண்டிலம்”¹ ஆகிய ரூபியனை சவுக்கால் அடித்து விரட்டல்போல சூதாட்டமுதலிய போராட்

டங்களிலும் புறங்கூறலாதி வெறும் பாவங்களிலும் முயன்று பயின்று தம் வாழ்வேனை வினா ளாக்குகின்றார்கள். இவ்வித பொழுதுபோக்க ன்றோ கையிலிருக்கும் பாயசத்தைக் கவிழ்த்துவிட்டு முழங்கையை கக்கும் திறமை!

“தேன் கமழ் திரையைச் சித்திச் சந்தியால் கன்னையில் விழுந்துளி கொண்டதன்மை யே.”⁽²⁾

11. மரவர்க்கத்தின் இரண்டாம் தொழிலாகிய பிரத்தியுத்தான சத்தியைக்குறித்து இனியொரு சத்தர்ப்பத்தில் யோசிப்போம்.

பி. சுந்தரம்பிள்ளை. M. A.

[நிதிவாக்கியங்கள்.]

உண்மையில் பெருமைக்கு உரியவர் யார்?

உண்மையில் பெருமைக்கு உரியவர் யார்! அகந்தையும் பகையு மற்றவர் எவரோ, புலன்களை இழுக்கும் இன்பத்தினிடையினின்ற சுத்தத் துறவியாய் உட்பவர் எவரோ, பிறர் இகழங்காலத்தும் தம்நாலைக்காப்பவர் எவரோ, பிறர் கெடுக்குங்காலத்தும் திரும்பக் கெடுக்காதவர் எவரோ, தாம் ஓரிடத்துமிரவாது உயிருள்ளவற்றிற்கெல்லாம் மிகவருத்தி உதவுபவர் எவரோ, தாயத்தையர்க்கு மகிழ்ச்சியும் உறுதியும் ஊன்றுகோலுமாயிருந்து காணெல்லாம் ஓய்வின்றி உழைத்து உட்பவர் எவரோ, விருத்தோம்பித் தம்மனத்தினின்றும் பொருமையை அகற்றுபவர் எவரோ, வேதப்பிரமாணங்களை மிக்கபணிவோடு ஆராய ஆசையுடையவர் எவரோ, அகத்துய்மையும் புறத்துய்மையும் உடைந்து பாபத்தைச் செய்யாதவர் பேசாதவர் என்னுதவர் எவரோ, பேராசைகொண்டு கெட்ட எண்ணத்திலும் பாவச்செய்கையிலும் தவறிச் செல்லாதவர் எவரோ, மனையை அலங்கரிக்கும் இனிய மனையாளிவிட்டு அலைத்துறியாத ஆசையையுடையவர் எவரோ, நியாயமானபோரில் பயத்தைத்துறந்து திராமனத்தோடு இருப்பவர் எவரோ, அடுத்தவரும் மரணத்துக்கு அஞ்சாத மரணச்சுவாசத்திலும் உண்மையையே பேசுபவர் எவரோ, தம்சகோதரர் செவ்வையாய்

கடப்பதற்கு வழிகாட்டும் பேரொளிபோன்ற
நன்னெறியையுடையவர் எவரோ, எல்லோரை
யும் சேதித்து யாவராலும்சேர்க்கப்பெற்று ஒன்
றுக்கும் பயப்படாது ஒன்றையும் பயமுறுத்தா
து இருப்பவர் எவரோ, உலகத்துள்ளவெவ்
லாம் தம்மைப்பேரில் அருமைபுள்ளவென்
றும் தம் உறவிலும் மேலானவையென்றும்
எண்ணுபவர் எவரோ, தமக்குரிய பெருமை
யைத் தாம் கொண்டாடக்கூறுத்து தம்பெருந்
தன்மையால் பிறருக்கு உலகையோடு அளிப்ப
வர் எவரோ, வெருளியும் பகையுடங்கவும்
கஷ்டிற்றுக்கும் விரோதியும் சமாதானத்தை கா
டவும் முயலுபவர் எவரோ, கடவுள்வழிப்பட்டு
சியமத்திற்குள்ளடங்கி மனதார உண்மை நிலை
தவறாது உழைப்பவர் எவரோ, அவரே மேலா
னபெருமைக்கு உண்மையில் உரியவார்.

(மஹாபாரதத்திலிருந்தவாழிபெயர்க்கப்பட்டது.)

எஸ். நாராயணசாமி அய்யர்.

* மனோன்மணியம். II.

மறநாட்காடையில் அரண்மனைக்குக் குழலன்
வந்தவுடன், மனோன்மணியின் விவாகத்தைப்
பற்றிச் சுத்தாமுனிவர் கூறிவற்றை யவனுக்
குச்சொல்லி, அவன் ஆலோசனை பென்னவெ
ன்று ஜீவகன் விளவக், குழலன், தான்மிகவும்
மனமகிழ்ச்சி யடைந்ததாகப் பாவித்துத் தா
னும் அவ்விதமே யோசித்திருந்ததாகக் கூறின
துமன்றி,

“அறியார்

பலவும் பழிப்பர். மெக்கி லென்ற
மிலை. இன்றேனுதேவு வம்.”

என்றான். அப்ப

டிச் சொன்னதற்குக் காரணம் என்னவென்று
ஜீவகன் கேட்கக், குழலன், பின்னை விட்டுக்கா

* இங்ஙனம் காடகம் சென்னை யூனிவர்ஸிடி
சவுபலில் ஒருவரும் திருவந்தேசம் மஹாஜா கா
லேஜில் தீட்சாஸ்திர பண்டிதருமாயி. பி. சுத்தாம்
பின்னை எம். ஏ. அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.
விலை ரூ. 2. விவேகசிந்தாமனிக்கு முன் பணம் கட
டிய கையொப்பக்காரர்களுக்கு ரூ. 1-8. குறைந்த
விலைக்குக் கொடுக்கச் சில கார்பிகளே யுள்ளன. வே
ண்டியவர்கள் சீக்கிரம் அறிவைப் பரவச்செய்யும்
கலை காரியதரிசிக்கு எழுதிக்கொள்ளல் வேண்டும்.
ப.ர்.

ரரே முதன்முதற்கவியாணம்பேசவருதல்உலக
வழக்க மென்று எடுத்துக்காட்டி, “ஆயினும்,
ஆத்திரத் தனக்குச் சாத்திர மென்னே?” என்று
சாத்திரியமாகக்கூறியனாக, ஜீவகன் அதற்கு இன
ங்காமல், ஓர் தக்கஉபாயஞ் செய்யும்படி குழல
னைக் கேட்டான். ‘பாஷை, ஆசாங்கன் முத
லியவற்றால் தமிழ்நாட்டுண்டு விளங்கும் “கன்
செய்” காடு, புருஷோத்தமவர்மனால் ஆளப்
பட்டு வருகிறது; அது மிக்க வளமுடையது;
அதை கமவசம் விட்டு விடும்படி கேட்போமா
னால், புருஷோத்தமவர்மனது குறிப்பறியலாம்;
போருக் கெழுவான், அவ்வது, விவாக முல
மாய்ச் சமாதானத்தை காடுவான்; இதுவே
தக்க உபாயம்” என்று குழலன் கூறினான்.

கந்தேசத்தார், எவ்விஷயத்திலும், உள்ள
தையுள்ளபடி சொல்லாமற் கொஞ்சம் பெருக்
கியே கூறுவர், என்று ஐரோப்பியர் குற்றஞ்
சாட்டுவதுண்டு. தற்காலத்துத் தேசாபிமானி
களுக்கூட இதை ஏகதேச வுண்மையென்று
வது ஒத்துக்கொள்ளல் வேண்டியதாய்த்தானி
ருக்கிறது. கம்மவர்களில் அநேகர் சாதாரண
மாய்ப் பேசுவது, அடிக்கடி, “கொங்கனியன்
புலிகண்ட கதை” யாகவே முடிக்கிறது. இதன்
உண்மையை எம் காவியங்களில் கன்றாய்க் கா
ணலாம். இலக்கியத்தின் பண்பே அச்சார்
புடைத்தாயினும், கம் பாவலர்கள், அதை மிக
வும் கெடுத்து விடுகிறார்கள். வள்ளுவரிலும்
கம்பரினும்,

“செல்லாமைபுண்டே வெண்குரை: மற்றுநின்
வல்லாவுவாழ்வார்க்குரை.” (பிரிவாற்றுகை.)

[வெக்

“விரகமென்பதனின்வந்தவென்கொழுந்தியிலால்
துருவியுடனேயாறிவலித்ததுகுளிர்ப்புகுற.”

முதலியவற்றைப் போன்றவை யேராளமாயிரு
ப்பின், மற்றப் புலவர்களைப்பற்றிக் கூறவும்
வேண்டுமோ? இவ்வித அலங்காரங்களில்லாம
லிருப்பதே, இங்ஙனத்துக்கு ஓர் பேரவல்கா
மாகின்றது. ஆயினும், “கன்செய்” காட்டின்
வருணனையைச் சிலர் மட்டுக்குறிஞ்சினதாகப்
பழிக்கலாம்: ஆனால் அது சந்தர்ப்பத்துக்குத்

* தற்காலத்தில் ‘காஞ்சாடு’ என்று வழங்கு
கிறது.

தக்கதெனக் கொள்ளலுமாம். அன்றியும் முழு வதும் மட்டுக்கு மிஞ்சினதாக விவலை; பின்பு நும் பாக்கள் ஆகாட்டின். பயிர்வளத்தை வரு ணிக்கின்றன:—

“துவியவால் தம் உடல் கீவிடிற் சிரிக்கும்
திறுமியவென்னவச் செழுமில்லக்கை
உழுபடைக் கொழுமுனை தோடுமுனம் கூசி
உடல்குழைத் தெங்கும் உலப்பில் செல்வப்
பயிர்மயிர்சிவித்தப் பல்வனம் கருவன்.”

அரசன் தான்கூறிய உபாயத்திற்கு உடன் பட்டவுடன், குழலன், காரியம் சித்திபாவது தூது வனுடைய திறமைக்குத் தக்கபடி பென்ற சொல்லி, முடிவில், தன் சாதாரியத்தினால், தன்மகன் பலதேவனையே தூதுவனாக சிபியிக்கும்படிசெய்துகொண்டான். கடேசனைத் தூதுவனாக சிபியித்த கந்தர முனிவரது புத்திக்குறைவை இருவரும் இகழ்த்தானபின், குழலன் தன் விட்டுக்குச் சென்றானாக, அரசன் அவனைத் தன்மனத்திற் புதழ்த்து கொண்டிருக்கையில், சில பிரபுக்கள் வந்தார்கள். அவர்களுடன், அரசன் மாட்டு மெய்யன்புள்ளவனும், சத்திபவத்தினுமான நாராயணன் என்ற இராமுவரிகளும் வந்தான். அரசனும் பிரபுக்களும் குழலனைப் புதழ்த்தனராக, அவன்மெய்க்குணத்தை யறித்த நாராயணன் மட்டும், குறிப்புக்களால், அக்குணத்தை வெளிப்படுத்த முயன்றும் ஒன்றும். பயன்படவில்லை. பிற்பாடு யாவரும் செல்ல, நாராயணனும் அரசனது ஸ்திதிபையும் புத்திச் சுர்மையின்மையையும் சொத்துகொண்டே சென்றான்.

ஊர்ப்புறத்து ஒருபக்கத்தில், ஆக்தபுருஷனாகிய கடராஜன், சூரியோதயத்தைப்பார்க்கவிரும்பி, “என்றருங்கடை சென்றயாம மியம்புகின்றன?” வாகிய கோழிகள் விட்டு உச்சிகனித் துமெனினது கற்று, சொகுதலையும்,

“இருப்பதை பிரவிய்குறெனத் தம்மையும்
செருதிக்காய்வே வென்றயித் திருசிறைக்

* மெல்லிய திறகு + தடவிலால்.

† கேடில்லாத

§ Compare:

“உடுத்திரோடையனாகுதல் செவ்வியன்
பிழத்தருடையினள் பெண்மைகன்றிவன்
அடித்தலச் சின்டலி னவ்வின்கம்மயிர்
பொழுத்தனகிசுக்குமாறுபுல்லென் னுன்னவான்.
§ கம்பன்.

—கம்பன்.

கையான்மார்பிற் புடைத்துக் கல்கிடு
மெய்யாக்தம் பெயர்வின்மயி வாயும்
பதறியெத் திசையிலுஞ் சிறையோடு” தலையும்
மற்றப் பறவைகளையும் பார்க்குக்கொண்டும்,
வாணியொருநாள், தான் குட்டியாகியவன்மலரை,

“அன்பாய் மத்தகாசத்தோடு
வாங்கியும், மதியாதவன் போலான்கே
யோடுமல் வாய்க்கால் நீரிடை விடுத்தச்
சிறுமியர் குறம்பு காட்டிச் சிரித்த” னைப்

பற்றி சினைத்துக்கொண்டு மிருக்கையில், “வாண்” பென்ற சபதத்தைக் கேட்டுச், செவிகொடுத்து உற்றுக் கேட்டான். கடத்த சங்கதியா தெனின்: சிறிதும் வெட்கமற்ற விடனாகிய பல தேவன், தான் திருவந்த புரத்திற்குத். தூது போகுமுன், தன்னார் கற்பழிக்கப்பட்ட ஓர் மாதைக்காண விரும்பி அவன் விட்டுக்குச்செல்ல, பலதேவனுக்கு வானியை மனம்புரியப் போகிறதாகக் கேள்விபற்றிநுத்த அம் மாதின் கற்றும், வெகு விசனத்துடன் தன் விட்டுக்கு வர வேண்டாமென்று அவனுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். பிற்பாடு பலதேவன் தன் சோதாயகிக்குக் கொடுக்கும்படி. யொரு பொற்றொடியைக் கொடுத்துவிட்டுப் போய் விட்டான். இவற்றை பௌலாய் கண்ட கடராஜன், பாதகனாகிய பலதேவனுடைய கடக்கை களைப்பற்றி யாச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் நாராயணன் வந்தான். அவன்முலமாய் கடராஜன், பலதேவன் திருவந்தைக்குப் போகும் காரணத்தையும், அவனை மனம்புரிய மாட்டேனென்று வாணி வெறுத்ததையும் மறிக் தான். பின் சொன்னதால் கடராஜனடைத்த சத்தோஷத்தைக் கண்ட நாராயணன்,

“என்னையுன்மதி! ஏக்திழையார் சொல்
நீர்மேலெழுத்தாம். யாறிவானும்?”

என்று மனிதர்கள் வழக்கமாய்ச் செய்வது போலமாதரைப் பறித்தானாக, வாணியின் அன்பையும் புருஷில் ஒருவனாகிய பலதேவனின் கடைகளையும் என்னுண்ட கடராஜன், புருஷரே சிறிதும் இரக்கமின்றிச் சுபகம்மபாராட்டும் பாதகரென்று கொதித்துச்சொல்லி, மறு படியும்,

1 பெண்கள்.

“புகுடரோ விவரும்!

அவா¹ வீற்களவிலை. அன்போ வறியாள்.
மணமுமலர்க்கொரு வானிபம்! அந்தோ!
ஓ! சி! வன்னித்தியவச் செய்கை!
மாசிலா² வைவகத் திவ்யபீர் வாழ்க்கை
யாய்பெருங் கட்டலுட்போம் மரக்கல³ளும்
ஆடவர் செஞ்சம், அறத்துறையாகன்று
கீழ்க்கை கழற்று நிலையாக் காற்றா
நின்னையமற்ற⁴. வெண்ண மியக்கச்
சென்றுதிச் சென்று நன்றறி வின்றி
பனைவாவண்ணம், அறத்தறைக் குடாவி
னிலைபெறு திறத்து வங்கமாய்ப், பின்னாடு
செய்வனை முயற்சிபிற் பொய்வகைப் புன்னெ
கெற்றன்ன டகன்று⁵ பற்றென் லின்றி [நிக்
யாசையாக் திசைதொறு மலைத்து திரித்து
கெடாவணம் கடைவி⁶க் கெழுமிய⁷ வன்புசேர்
அறப்பிடி கடைப்பிடி யாகக்காட்டி.
கிறப்புயர் கசுத்துறை சேர்க்கு சக்களாய்,
கின்றது மந்தையர் நிலைமை யென்று
கிணைவர் மணிதர், வில்லிங்கு⁸ல் கீழா
ய்கிணையார் தருகிற் தின்பமே வலாவி,
வாழ்க்கைத் துணையாய் வந்தவர் தம்மை
தாழ்த்துஞ் சேராய் மாற்றுவர்.

துதிபெறு மன்புதற்

குணமுமுளார் இவ் துணைவராயின்⁹
இவ்வதென்னுலகிற்? இவற்றுடன் கல்விசேர்
நல்லறிவுளதேற் பொன்மலர் காற்றம்
பெற்றவா நன்றே?¹⁰

என்று மாதரைப் பலவாறுகப் புகழ்ந்தான்.
தற்காலத்தில் மம்மலர்கள் இப்புகுத்தி மதியைக்
கைக்கொண்டு எடப்பாராயின், இப்பொழுது
ஆனுபவிக்குங் கஷ்டங்கள் பலவற்றினின்றும்
நிலவாற்றியபடைவது மின்றி, எவ்வளவோ கசுத்
தையும் சீர்திருத்தத்தையும் அடைவார்களென்
பது சிறிதும் சந்தேகிக்கத் தக்கதன்று.

இதுமேற்கு: திருவந்தப்புரத்தில், புருஷோத்
தமவாமன், மனோன்மணி ஓர் உத்தமனைக்
கண்ணுற்றதுபோலவே ஓர் மகா ரூபவதியைக்
கனவிற்கண்டு, காணக்குறள் விரகம் மிகுந்து
‘தித்தம் மத்ததுதயிரிற் நிரிய’ யாரோடாயி
னும் போர்புரிந்தால் ஒருவேளை விரகம் மாறு

மென்று நினைத்திருக்கையில், பலதேவன்சென்
றடைத்தான். பலதேவன், தன் ஆலுவனைச் சுந்
நிச் சுழற்றித் தெரிவித்து மனோன்மணியைப்
பற்றிபுஞ் சொல்ல, சேரன், ஒன்றுக்கு மிணங்
கானாய், ஒரு வாரத்துக்குட் படையெடுத்து
வருவதாகச் சொல்லி யனுப்பியிட்டுத் தன்
சேனாபதிக்கும் புத்தத்துக் கெழும்படி கட்
டனைபிட்டான். சோதேசத்து இராணுவ வீர
ர்களின் ரூர்த்தவத்தை யிக்களத்திலும் பின்
வருஞ் சில களங்களிலும் கன்றுபக்காணலாம்.

மூன்றாம் அங்கம் முதற்களம் பரண்டியன்
அரண்மனையில். தான் பலதேவனிடம் இரக
சியமாகச் சொல்லியனுப்பியபடி போரே வினை
புமென் றறித்திருத் குழலன், அரசன்மனதை
அச்சமாசாரத்துக்குப் பக்குவப்படுத்தும் பொ
ருட்டும், பலதேவனுக்கு மனோன்மணியைக்கவி
யாணஞ் செய்கிக்கும் பொருட்டும், சேரன்
வெறுகொளும் செஞ்சதுதலால் ஒருவேளை
கயியாணத்துக் கிசையாளென்று சந்தேகித்
தும், ஜீவகனைப் புகழ்வதினாலேயே புருஷோத்
தமனைத் தாழ்த்தியும், பலதேவன் மனோன்
மணியிடத்து மிக பக்தியைப் குறிப்பிக்கும்
வசனங்களைச் சொன்னதைத் தான் கேட்டுள
தாகப் பொய் பிதற்றியும், ஒருவேளை சேரன்
பலதேவனை பிடித்திருப்பின் அது ஜீவகனை
யே பறித்ததை யொக்கு மாதவின போர் புரி
யவேண்டி வருமென்று சுட்டிக்காட்டியும், பல
வாறுக ஜீவகன் மனதைத் தன் கோரிக்கைப்
படி யெல்லாக் திருப்பிக்கொண்டிருக்கும் கால
த்தில், புருஷோத்தவரம் விடமிருந்த படை
யெடுத்து வருவதாக ஓலைவா, சுத்தனகிய ஜீவ
கன் குழலனது வருமுன் அறியும் மதியைப்
புகழ்ந்து, விரியங்குறி, போர்புரியத் தீர்மானி
த்துச் சென்றான்.

குழலனிடம் ஓர் மானையைப்பெற்ற சேவக
னொருவன் அவனை

“கிண்மனம்

கினைத்தவை யனைத்தும் கிசுளுக்கொழுங்கே”

என்று வாழ்த்திப்போக, அதன்மெய்க்காரணத்
தைக் கொஞ்சசேரம்மறந்து, தன் எண்ணங்
களெல்லாம் வெளியாய் விட்டனவோ
வென்று சாமம்பர் பூசணிக்காய் களவாண்டோ

1. பேரகசை.	4. கிணைவற	7. சித்த
2. குத்தயிவகை	5. அடிப்படி அன்று	8. மிகு குறிப்பென்
3. கழிவடி	6. உத்தி	9. மனவிசையின்

னொருவன் தன் தோளைத் தொட்டுப்பார்த்துக் கொண்ட 'கதை'யாகப் பல்விதமாய்ப் பயந்தான். * பிற்பாடு "கள்ளமனத்தான் துள்ளும், எப்பதை கிளைத்த ஒருவாறு தெளிந்தபின், எப்படிப்பட்ட துள்ளமாக்கலும்" யாதேனும் ஒரு சமயத்தில் கொஞ்சம் மனசாகியால் துன்பப் படுத்தப்படுதல் வியற்கை யாதலால், குழலனும், பின் வருமாறு யோசிக்கத் தொடங்கினான்:—

“வஞ்சனையாற்பெறும் வாழ்வீதென்ன! நுகர்போற்றன்று நெஞ்சல் கொடுக்கக் கனவிலும் கனவிலும் நினைவுகள் பலவெழுத் தன்னுளே பன்முறை சாவுடைத்தடைத்து பிற்பொருள் வெளவும் பேதையிற்பேதை யெறிசெட துலகில் இலுஇலை.”

இவ்வெண்ணம் கார்காலத்தி ள்ஈவிரவீனுண்டாகும் மின்னலுக்குச் சமன்மேயொழிப் வேறில்கை; உடனே வழக்கமாயுள்ள பேராசையால் மூடப்பட்டது.

சுத்தாமுனிவர் சில சடங்குகளின் பொருட்டென்று அரண்மனைக்குள்ளுள்ள ஓர் அறையின் திறவுகோலைப் பெற்றிருந்தாரென்று கூறியேனும், அது, மெய்யாக, அபாயகாலத்தில் மனோன்மணி தப்பிக்கொள்ளும் பொருட்டு, அரண்மனைக்குள்ளிருந்து கோட்டைக்கு வெளியே போவதற்கு ஓர் சிலவறை தோன்றும் பொருட்டுத்தான். டெராஜனும் சில சிலையர்களும் அவ் வழி தோண்டி வந்தார்கள். டெராஜன், ஊப்புமுற்றது ஒருபக்கத்தில்,

“எவ்வியை யோர்க்கும் இம்மையில் தம்மை வியக்குதல் கின்பம் பயக்குமோ சிலங்கு வேண்டும், உயிர்க்கது துண்டுகோலாம்.” என்கிற சிபாயத்துக்கு உதாரணமாகத் தன் மனத்தின்கண்

“துன்றாக்

கவ்வியமுழுமதி காட்சியிற் செவ்விடம் பின்னியகூத்தப்பேதை†”

யாகிய வானியின் இளமுகம் நின்ற யாவற்றை

* Compare: Julius Caesar: Act III, Sc. 1.

† Compare:

“கலையினுநுரு முகத்தயல் கதப்புறத் கவ்விக் கலம்புடைக்கற்றை சிலத்திடகக் கிடத்ததுமதியை யமைவவாயிற்பெய் துயிழ்கின்ற வயிலெயிற் றவிற குணமுற்றத்திரன் டொருசடை யாகிய குழலாழ்”

யும் இயற்றுவித்தலையும், கிறு புள்ளும் தன் 'சிறுரை' க்குநிற்பொபெலவிடங்களுக்குமனுப்புவதையும், வாய்க்கால் “காலத்தச்சன் கடழிடுமலைக்கு” பாவற்றையும் ஈர்த்துச் செல்வதையும், எங்குமேப் புழுவின செய்கைகளையும் பற்றிச் சிறந்த இயற்கை சாஸ்திரப் பயிற்சியுடன் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், சேர தேசத்துப் படைகள் யுத்த சங்கீதத்துடன் வந்து செர்த்தன. டெராஜன், போர்க்கோலத்தை யறிந்து படைசென்றபின், சில உழவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். இச்சம்பாஷணையில், குழலன்பேரில் யாவருக்குமுள்ள வெறுப்பும், மனோன்மணி பேரினுள்ள அன்பும் ஜனங்களின் அறிருப்பிடும் வெளிப்படுகின்றன.

முன்றம்களம் கன்னிமாடத்தில், காலம் யாமம். மனோன்மணி விரகதாபத்தால் தூக்கமற்று வருந்துகிறான். வானிக்கோ அப்படி வருந்துவது “வழக்கம்.” கழல் விளையாடும் காலத்தில் மனோன்மணி யிடத்திருந்த உற்சாகமெல்லாம் இப்பொழுது போய்விட்டது. மனோன்மணியும் வானியும் சிலா முற்றத்தில் கிறியிருக்கும்பொழுது, மனோன்மணி தன் விசனத்தை மறக்கும் பொருட்டு வானியைப் பாடச் சொல்ல, அவன் “சிவகாமியசரிதை” யைப் பாடினான். இச்சரிதை கும்மியடிப்பதற்குத் தக்க குறள் வெண்செத்துறையிற் பாடப்பட்டிருப்பதால், எம் மாதர்களெல்லாம் இதைப் பாராமற்கற்றுக்கொள்ளலாம். உதாரணமாக:

“சிவகாமியாறுநுதி சிதம்பரனே” என்னச் செப்புமுன் மிருவருமற் றேருருவ மானா! எவர்தாமுன் னனைத்தனரென் றிதுகாறுமறியோம் இருவருமொன் றுயின்னென் றேயதைபுகு கருதி

—(48)

இச்சரிதை யெவ்வளவு இனிமையா யிருந்த போதிலும் மனோன்மணிக்கு அதிக விசனத்தையே யுண்டெண்ணிற்று. பிற்பாடு திருவரும் டெராஜனைப் பற்றிப் பேசுகையில், மனோன்மணி வானியின் மனதைத் தேற்றுகிறான்.

இக்காலத்தில் மனோன்மணிபின் கல்வித்தேர்ச்சி வெளிப்படுகிறது. சுத்தாமுனிவரிடம் அவன் அதிகமாகப் கற்றிருக்கல் வேண்டும். அன்பின் கீழ்மை எம்பென்து தாபிப்பது மன்

தி, கம்பலின் குணத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறான்:—

“தெளிந்தவைகொண்டி தெளிதற் கரியவை
யுனத்தனிமயி யுறுதியாய்ப் பிடித்துச்
சிறிதுசிறிது தன்னநிலனை வளர்த்தே
வனுபவவழியாய்நிலவதை, அந்தோ!
‘அனுமரனுதியா வாய்த்தறிச் திறுவோம்,
அவதெளிவிலை பெனவயிர்ப்போம்’ எனத்திரி
வாழிய ரன்பொரு போதமேயறியார்”

யாதேனுமொன்று விசேஷமாய் (முக்கியமாய் அபாயம்)நேரிழுள்ளமே ருதிகள். தோற்றவதாகச் சொல்வதுண்டு. இது‘ஷேக்ஸ்பியர்’என்னும் கவிச் சக்கரவர்த்தியால் அனுசரிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இராமாயணத்திலும் காணலாம். பின்வரும் அபாயங்களுக்கு முற்றியாக மனோம்மணியின் உடல் புளகாங்கிதமாய் கெடுகிறது. மனோம்மணி சேனையின் அரவத்தைக் கேட்டவுடன் அதைப்பற்றி விசாரித்துக்கொண்டே வாணியுடன் உள்ளே சென்றான்.

மூன்றாம் அங்கம் காலங்கனம், கத்தரமுனிவர் ஆசிரமத்தில். அக்களத்தில் கில்வறையேலை முடிந்தாய்விட்டதென்று அறிகிறோம். கடக்கும் வேதார்த்த சித்தார்த்த சம்பரஷணைகளை; அத்தரமுனிவர் உத்தரவின்படி. “ஸூயப்பேச்சு” என்று விடுத்தோம்.

அ. மந்தவயியர், B. A.

நமது முன்னோர்களுடைய நினைவையும் நோக்கும்

ஸ்ரீராமபிரான் திருச்சுவியானத்துக்கு முன்பாக மிதிவாபட்டனத்தில் பவனிவரும்பொழுது,

‘தோள்கண்டார் தோளேகண்டார்
தேர்கேழ்ந் கமலமன்ன
தாள்கண்டார் தாளேகண்டார்,
தடக்கன்கண்டார்முத்தே’

என்று கம்பர் அநந்தசித்தப்பாடியபடி அந்த மகரபுருஷனையேநோக்கிக்கண்டவர்கள் அவைகளுடைய அழகமேயே. மயங்கிவெறொரு அவயவத்தையும், பார்ச்சுக்கடாமல், பிரயித்து கின்றார்கள். பாதத்தைக்கண்டவர்கள். பாதத்தைத்தவிர வேறொன்றையும்பார்க்கக்கூடவில்லை; கையைக்கண்டார்கள் கையையேகண்டார்கள். அதனால் நமது பூர்வீக

களுடைய வேதாசாஸ்திர விஷயங்களைக் காண்பவர்களுக்கு அவர்களைப்பற்றிய மற்ற எதையும் பார்க்கக்கூடவில்லை; அவர்களுடைய ஆசாரங்களையும், சட்டங்களையும், கொள்கைகளையும் பற்றி விசாரிப்பவர்களுக்கு அவர்களைப்பற்றிய மற்ற விஷயங்களைக்கண்டறிவதற்குக்கூடவில்லை. இப்படியிருக்கும், அவர்களைப்புகழ்வதும் இகழ்வதும், வாழ்கத்தில் அவை சாதாரணமாயிருக்கிறது. பிறவிக்குருடர் சிலர் யானையப்பார்க்கச், சென்றதில் அதன் காணத்தடவிப்பார்த்தவன். யானை நுழம்போலிருக்கிறதென்றும், வானத்தடவினவன் யானை தடைப்பம்போலிருக்கிறதென்றும், அதன்காணத்தடவிப்பார்த்தவன் யானை உலகத்தைபோலிருக்கிறதென்றும்; ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொரு விதமாகத் தீர்மானம், செய்துகொண்டது போல் சிலர், நமது முன்னோர்கள் நாகரீகமற்ற யிருக்க ஜாதியார் என்றும், சிலர் அவர்கள் சாஸ்திரப்பயிற்சியற்ற மூடர்களுள்ளும், மற்றும்சிலர் அவர்கள் தெய்வம் இன்றதென்ற குரூரமில்லாமல் கேவலம் ஒரு தடைப்பத்தைக் கூட தெய்வமாகக் கொண்டாடும் பூஜைசெய்தார்களென்றும், பலவாறுகத்தங்கள் மனம்போனபடி, பெய்வாம். வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களுடைய யதார்த்த கீழ்மையை சரித்திரம் என்ற தூதிரெழுத்துக்கள்ளுருகையக்கொண்டு பரிசோதிக்க வேண்டுமென்பது சிறிது களைக்கு முன் திருவணந்தபுரத்தில், எம். எ. பட்டம் தரித்த ராஜகுத்தாராம் அய்யர் அவர்கள், செய்த உபநிசாயாசத்தின் மூலமாக செகவையாய்வினக்கும், அவர்கள் சொல்லுவதை அந்த உபநிசாயாசத்தை இங்கிலிஷிப், படித்திராத ப்லருக்கும் விளக்கும்படி சூக்கமாகச்சொல்லுவோம்.

அனேக ஆயிரங்குலங்களுக்கு முன்னமேயே நமக்குள் பிரம், சுஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர என்ற நான்கு பிரதமவருணங்களும் ஏற்பட்டன. அடிமையின் பிராமணர்களாவது சூத், யஜூர், வைசிய, அதர்வணம் என்ற நான்குவிதங்களையும் முறைப்படி பாராயணம் செய்து அவ்வகையில் நியமித்தபடி இருக்கின்ற வாயுருதவான். தேவதைகளை நோக்கியாக, எக்கியம் முதலியவைகளை எட்டிவிந்த அத்திரியபிரதம-காசிரியர், வசிஷ்டர் முதலான இருவிதமும் அவர்களுடைய உபசர்த்தர்களும் அவர்களுடைய சிஷ்யர்கள் கைக்கு மாம். சுஷத்திரியராவது ராஜபந்தைப் புகைவர் கைக்கொள்ளாதபடி. பாதகாததி குடிசைக்கு விஷமத்தைக் கொடுத்த ராஜ்யபரிபாலனம் பன்னிவந்த ராஜர்கள், வைசியர் விபாபாரம் செய்தவர்கள், பரிபாட்டு ஜீவனம் செய்தவர்கள் சூத்திரர்கள், இப்படி நான்கு பிரிவுகளாக ஏற்பட்டதும் தெழிவினும் ஐந்தியாக இருந்ததே தவிர பிறப்பினும் இல்லை. பிரமணனுடைய புத்திரகுறும்மேதபாராயணம் செ

ய்யாதவன் பிராமணன்ல்ல; சூத்திரனுக்குப் பிறந்தா னும் வேதப்பாராயணம் செய்தால் பிராமணன் என்று இப்படி ஏற்பட்டிருந்தது. இப்பொழுதிருக்கிற ஜாதி வைராக்ஷியம் அப்பொழுது கிடையாது. ஜனங்கள் அன்னியோன்னியமாய் ஜாதிகைவராக்ஷியம் மதவை ராக்ஷியம் என்று மில்லாமல் ஒழுமித்த வாழ்ந்தார்கள். பிராமணன் என்ற இறுமாப்பவகூட சூத்திரன் என்ற அடிமையாவது கிடையாது. எவர்க்கும் தங்கள் தங்களுக்கு இஷ்டமாதொழிவிச் செய்யலாம். சாஜ்யத்தில் கேதும் பெருகிறது. அரசர்கள்

‘வையகமுழுதும் வறிலுள்ளதென்புமேர்
செய்யெனக்காத்த’

என்றபடி ஒரு ஏழைக்குடியானவன் தன்னுடைய அரைக்கானி நிலத்தை எவ்வளவு அன்புடையதப் பாடுபட்டுக் கவையுடன் காத்தவருவானோ அது போல் சூழகளுடைய சாவைத் தேடித்தெடுத்திருந் தியாயமான வரியைவருவித்த அன்புடன் அவர்களைப் பாதுகாத்துவந்தார்கள். கைதியன் வயதுவந்தவுடன் வியாபாரஞ்செய்யத் தொடங்குவான். சூத்திரன் மகன் பயிரிடப்படுவான். இப்படி ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய முன்னோர்கள் பரம்பரையாகச் செய்த வந்த தொழிலை தானும் செய்வதில் அதிக உண்மையுண்டு. உதாரணமாக ஒரு செட்டிப்பையைன் வியாபார துப்பங்களை வயிதவடையால் ஒரு பிராமண ணையாயும் முடியாது. இவ்விரண்டு முடியா விடேச ம்களிலோ இப்படியில்லை. இன்றைக்கு ஒருவன் அரி வாணியெடுத்துப் பயிற்றுப்பான், காணக்கு ஒருகடை வாங்கிக்கொண்டு வியாபாரம் பண்ணுவான். மறுபின் சுத்தியெடுத்த கூவாஞ்செய்வான். ஒரு வேலையிலும் நிலையம் மில்லாமல் என்மறைக்கு எத்ததொழிலில் அதிகவரும்படி வருமென்று கணக்கிடுகிறேனே அதற்கு ஒத்ததிரியான். இதனால் ஏய் வொழிவிலலாத சஞ்ச வரும், அதிப்பதியும் உண்டாவதுமன்றி பணக்கா ணிடத்துப் பொருளையும், ஒருதேசத்திலுள்ள திர வியமானைத்தையும் எல்லாரும் பொதுவாய் அனுபவி ச்செய்வெனமென்ற தூதரையும் இன்னும் அநேக தீயிருக்கும்செய்கின்றன. இப்படிப்பட்ட தீயிருக் குக்கு மது முன்னோர்களுடைய சமூக விதியில் இடம் கிடையாது. ஆனால் கஷ்டமடைந்தாலும் ஒரு வன் தன் ஜாதித்தொழிலையே செய்யவேண்டுமென்ற நித்ப்பத்தான கட்டாயம் கிடையாது. மேலும் “ப ணம்! பணம்! பணம்!” என்று பணத்தையே பென் டாகவும் பிள்ளையாகவும் தெய்வமாகவும் பாவித்துப் பேய் பிடித்ததபோல் ஆங்கிலேயர்கள் திரிதாமசிரி கம்மங்கள் திரியவில்லை. கண்ணியமான காலட்சே பத்திற்குப் பேரதுமான திரவியத்தைச் சொன்னு திருப்பியடைத்து பகவானை நோக்கி யாக்யக்யாதி

களை வருவாமல் கிறைவேற்றுவதையே பெரியபாக்கி யமாக அவர்கள் வண்ணியிருத்தார்கள்.

ஆனால் இப்படிப்பட்ட அபரிமிதமானபாக்கியத் தை அவர்கள் கொள்ள அனுபவிக்கக்கூடாமல்தொ ழிவினால் ஜாதியாயிருத்ததபோய்ப் பிறப்பினால் ஜா தியென்று ஏற்பட்டது. இன்னும் பிராமணர்கள், கூத்திரியர்களாய் யாச் உயர்ந்தசெல்வத்திற்கும் அத்த ஸ்தத்தும் பாத்திரர்கள் என்ற போட்டி உண்டாயி ற்று. வசித்தருக்கும் விஸ்வமித்திரருக்கும் கட த்த போர் இறையே குறிக்கிறது. பிராமணர்களு டைய வல்லமைமேன்மேலும் அதிகரித்தது. பரச ரமர் கூத்திரியரைக் கருவறுத்த விட்டு காலிப் பருக்குப் பூமிசயத் தானம் செய்துவிட்டார். மறுபடி இவரை இராமர் ஜயித்த பிறகு கூத்திரியருடைய வல்லமை நிலபெற்றது. ஆனால் அதிபராக்சிரம சாலியாகிய இராமர்கூடச் சம்புகன்என்ற குத்திரன் யாகம்செய்ய எத்தனித்ததற்காக அவனைக் கொல்ல வேண்டுமென்று பிராமணர்கள் பலவந்தம் செய்ய அவர்களுடைய பிழுவாதத்தைத் தடுக்கமாட்டாமல் தன்மனச்சாட்சிக்கு முற்றும் விரோதமாக அநியாய மாய்ச் சம்புகனைக்கொல்லுகொிட்டது. இவ்வாறு ஜா திவைராக்ஷியமும் போட்டியும் ஏற்பட்டவே, பொரு ளாகையும் அதிகார ஆதரையும்ராஜ்ய ஆதரையும்அதி கரித்தது. இத்தத் துணையே ஆக்காவத்திருத்த றும்பத்தாது தேசம்களையும் ஒருகலக்காய்க் கலக்கி அநேக லட்சம் ஜனங்களுடைய மாணத்திற்கு இட் மாயிருத்த மகாபாரத புத்தத்திற்குக் காரணமா யிருத்தது.

இவ்விதம் மத முன்னோர்கள் கடவுளை மறத்த உலகவாழ்க்கையை விரும்பி நிலபெற்ற செல்வத் தையும் அதிகாரத்தையும் நிலயென மயங்கி ஆசை விலையலப்பட்டு அத்தகாரத்தில் மூழ்கவிருத்த தரு ணத்தில் மத ஜாதியார் அனைவரும் பல்பல காலத் தில் பண்ணிய புண்ணியமெல்லாம் ஒருயித்துத் திர ண்டி உருவெடுத்து வந்ததபோல், ஜகத்தருமென் தும், ஆபதாபத்தவரென்றும், அரகாட்சிச்சகர் என்றும், பசு பசு திருகாமங்களாய் இத்தக்களாகிய எம் ஒவ் வொருவரும் அழைத்த கிணத்த துதித்தக்கொன் டாமும் மகாபுருஷாகிய கீழ்க்குணபதவான்கமதுகட் டுல்திருவையாசாம் செய்தருளிற்று. மஹாடய நாட் டையும் மஹாடய செல்வத்தையும் மஹாடய பொருளையையும் சேர்த்தியையும் இத்த உலகத்தில் மமக்கு உள்ளனவென்ற கிணக்குமற்றதெல்லவற்றை யும் அந்நியர் அபகரித்து விட்டாலும், ‘திருஷணன் எங்கள் திருஷணன், பசுவத்தினை எங்களுடைய பசு வத்தினை’ என்று எாம் சொல்லக்கூடும்வனவியல் மக் கு யாந்தான் கிரகவாள்? உலகத்தில் அவதரித்த மகா புருஷர்கள் எல்லோரிலும் திருஷணனை நி

தவர், அவரை கிணக்குங்கால் கமக்கு நம்மையறியாமல் ஆனந்தம் பெருகுமென்று அவரிடத்தில் கமக்கு தெய்வத்தினிடத்தில் உள்ள பம்பிவி வணக்கமும், இவ்விடத்தின் அன்பும் அபிமானமும், நேசமும் கசகாலத்தில் ஐனிக்கின்றன. அவர் 'ஒருத்திமகஞ்சும் பிறந்த ஒருத்தி மகஞ்சும் மறைந்தவள்க்க' நிவயசரித்திரம் ஐந்துவயது பாலன் முதல் யாரும் அறிவார்கள' கிறிஸ்தவர்கள் தேவருமான் என்று கொண்டபடம் யேசுக்கு ராஜஸ்திரம் யாதொன்றும் தெரியாது. கிருஷ்ணஜெயர் மொப்பிலாத ராஜஸ்திரிப் பாரதப் போரைத்தக்க அவர்முயன்றது, தவ்விதரியோகுதிகள் சமாதானத்துக்கு இடம் கொடுக்காததால் சந்தியத்திற்குப் பயந்து சன்மர்க்கத்தையே தெய்வமென்கொண்ட பண்டிதவர்களுக்கு அவர் சகாயமளித்ததும் யாவருமும் தெரிந்தவிலும், புத்தகத்தில் அவர் அச்சுன்னுக்கு உபதேசித்தருளிய 'பவத்தேத' யிதண்டய பெருமையை எடுத்துச்சொல்லவேண்டிய அகசியமே யிவ்வி, ஐரோப்பியர்கள் கடவுளை சிரசின்மேல் வைத்துக் கொண்டாடத் தவிர்ப்பட்டு விட்டார்கள். ஐரோப்பியர்களைத்தவிரும் ஒவ்வொரு பாலையிலும் அது மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வழங்கி வருகிறது. இன்னும் சொற்பகவத்தில் உலகத்திலுள்ள தத்துவ சிந்தன்களில் உள்ளத ஸ்தானத்தை அது அடைபுடும் என்பதற்கு சந்தேகமில்லாமல், அருளுள்ளியினில் மூழ்க்விருந்த கம்மைத் தக்க நன்னத்தில் கைகொடுத்தித் தப்புவித்த பகவத்தேதக்கு நாம் கம்முண்டை உலகத்தை வார்த்தைகளால் வெளியிடுதல் சாத்தியமில்லை. உலகத்தின் யதார்த்த நிலைமையை ஜனங்கள் அறிவத்தொடங்கியிருக்கின்ற. தங்கள் தங்களுடைய கடமைகளை கைக்கமாய எதிர்பாராமல் செய்பவர்களுக்குக் கடவுளுடைய அனுக்கமும் சிச்சயம் என்றறித்தார்கள். உலகமழ்க்கை அக்சியமாயிருந்தாலும் உள்ளவரையில் சக்கரம்மலையே மையிலேயேனமென்று தெரிந்த கொண்டார்கள். வேதாந்த விசாரணை மேன்மேலும் பாயிற்று. இப்படிக்கொஞ்சகாலம் கழித்தபின் குரியன் அன்புமித்தபிறகு கிறிதேரேம் வெளிச்சமாயிருந்த பிறகு இருள்வந்த மூலவெதபோல் கதைதயால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பெளத்தமதம் தேசத்தைக் கவந்தகொண்டது. பிரபஞ்சம் முழுவதும் மாயை. அதில் உயிர்வாழ்வது பரவம், ஒவ்வொருவரும் ஆனையை சித்திரதும்பின்னரி, வரும் துன்பத்தையெல்லாம் சூழித்தது, ஜீவப்பிராணிகளுக்கு ஏற்றும் லிமிடசைச் செய்யாது, ஜீவகணில் தனியே காலக்கழித்து இத்தவிராமல் காடுகளில் தனியே காலக்கழித்து இத்தவிராவிட்டேசுத்தவெளியாயுள்ள சிவானம் என்பதாகதியை அடையவேண்டுமென்பதே பெளத்தருடைய கொள்கை. எல்லாப்பத்தியும்விண், ஆத்மகூடச்சாஸ்வதியில்லை. சுவாமியேனெடையது என்பதும் அந்தப்

பெளத்தமதத்தின் கொள்கை, இத்தமதம் கமது தேசம்முழுவதும் அதிக சேக்கிரமகப் பழையதற்குக்காரணம்:

"சாவிவாண்டொழிய வேதில்லை சாற்றற்கால் திவமுறா தெரிமுறையின்—மேதனிலில் இட்டார் உயர்ந்தோர் இடாதார் இழிவுலத்தோர் பட்டாங்கிலுள்ளபடி."

என்பத்தேர்ப் பிறப்பினும் பிராமணன் என்றும் குத்திரென்னும். இத்தவியுமான கூட்டிப்பெயர்கள் னெடையா: பெளத்தசக்சியாகிளைய பிச்சுக்கருபும் ஸர்மஸ்க்ஷியும் போன்ற உயர்ந்த ஆத்மகூடேசுக்குக் கொடுப்பவர்க்குதான் உயர்ந்தவர்கள்: அப்படிப் பார்த்திராமறித்த கொடாத மந்தேரெல்லாம் இழிவுலத்தவர்: என்று கதைதம் கட்டின: விட்டபடியால் பிராமணர்களுளிடத்திலும் மந்தேரம் ஜாதியர்க னெல்லாம் பெளத்தமதத்தை அனுசரிக்கத்தொடங்கினார்கள். சேர சோழபாண்டியர் முதலிய தென்னிந்தியாவிலுள்ள அரசர்கள்கூடத்தங்கள் சமுதந்தை விட்டுப்பழிய மத்ததைக் கடைப்பிடித்தார்கள்.

இப்படி விஷமனறையுத்பேரல் ஸாஸ்திகமதமானது பரவலே தங்களுடைய மத தேசத்தை நாயு கிளக்குகின்ற கவலை இவ்வளவு அல்லவாவுகிலில், அந்த விஷத்தை இறக்குவதற்குத் திடீரென்று புர்ப்பட்ட ஒரு பெரிய மந்திரவாதிபோல் கோளதேசத்தின் ஒரு கிறிசுத்திராமத்தில் மந்திர கொமணிபாகிய ஜியாய்ப்பாருடையதில்யமக்கள்கார்ப்பத்தில்குறைத்தது ஆயிரத்திருநூறுவருவங்களுக்குமுன் பெளத்த மதத்தைத் துரத்தித் துரத்தி, கண்ட கண்ட இடமெல்லாம் எறித்தது போர்செய்து தறுவதென்கொண்டாமல் கண்டனம் செய்த புண்ணிய புருஷராகிய ஸ்ரீ சங்கராசாரிபார் எல்ல முகூர்த்தத்தில் அய் தரித்தார். அவருடைய வேதாந்த விசாரணையும், சொல்லமையும், மனோநிடமும், ஊக்கமும், உலகத்தாருக்கு உபரிதும் உயிராகிய உள்ளமைத்ததைத் தத்து இரட்டிக்க வேண்டுமென்ற பெருமதனையா னுஞ்சையும் மனிதர்க்கிடத்தில் அவர் வைத்திருந்த பச்சாத்தாரமும், அன்பும், விடாருயத்தியும், அதிக அற்புதமாயிருந்தது. இவ்விஷம் பவந்திராங்கமக்கு உயிராத்தது ஊக்கத்தைத் தத்துதள்ளித் தும்பெருமைபாராட்டிக் கொள்ளுகிறோம். பிர., என்., முதலிய பெரிய பரிட்சைகளை கமதச்சுவகஸாஸ்திகளில் பவின்னது, தேர்த்த பெரிய பட்டங்களை ஒதுத்தது. வருகிறவர்களில் யாருக்குத் தான் ஸ்ரீ உலகருருவாய் சங்கராசாரியாருக்கிருந்த ஊக்கத்திலுப்தத்தில் ஒருபகுதி இருக்கிறதாருக்கண்! அவர்களால் தில் ரயில்கிடையாது. ஆகாயமார்க்கமாய்ப் போகும் புறநம்பல்வக்காரிய பாணன் அவர் கவலத்தில் தெரியவேதெரியாத. அப்படியிருந்த அந்தாளில் லிமிட

வயம் முதல் கன்னியாகுமரி முனைவரை சுஞ்சரித்து, பெளத்தமத கண்டனம் செய்து, இத்தமத ஐயபேரிகை யடித்து, நெற்றிக்கொழு காட்டி, சென்றவிடத்தோறும், ஆவயப்பிரதிஷ்டை செய்து, ராஜாக்களையெல்லாம் தன் வசப்படுத்தி தான் இட்டதெய்யும் படி ஏன் கொண்ட மகாநாபரவருடைய பராக்கிரமத்தைப்பற்றி எாம் என்ன சொல்லக்கூடும்? அவருடைய பராக்கிரமம் இவ்வளவு அற்புதமாயிருக்கும் ஆகவே அது அற்புதம், பெளத்தமதம் பரவியிருத்தும் அதில் ஜனங்களுக்கிருந்த பற்றையும், 'காதலகன் கோடி கடைசென்று காணாமனங்கள்' என்றபடி ரெஜெடாரம் உசாமல் கடைக்கண்ணினாலே ஒரு பெரிய பருத்தானது பார்ப்பது போல் ஞானக்களாளானது விவரித்திருத்தக்க ஞானவுத்தத்தைக் கொடுக்கத்தொடங்கினார், ஒருகாலத்தில் ஒரு குடியானவன் நெருப்பில் பழுக்கக்காய்ச்சி யிருந்த கானடியை ஜலத்தில் களைத்தான். களைத்தவுடன் அதன் உஷ்ணம் தணிந்து விட்டது. அதைப்பார்த்த அவன் ஆச்சரியமடைந்திருந்தான். சிலரான் சென்றபின் அவர்களுக்குக் கொடியஜார்ம் வந்தது. வந்தவுடன் திரும்பிவிருந்த உஷ்ணம் ஜலத்தில் களைத்தவுடன் தணிந்தது போல் கமமுடைய சரீர உஷ்ணமும் தணிப்பென்று அந்த மதியிலே அனுமானித்த ஒருதொட்டியில் ஜலத்தை ஈரப்பி அதில்போய் உட்கார்ந்த கொண்டான். சிறிது நேரத்திற்கு உல்லாசம் ஏமாஅதிகரித்த ஜன்னி தோஷம் கண்டு, ஐயோ! அவன் இந்ததுபோலான். மறு நேரத்தில் பரவியிருந்த விபரத்தை ஸ்ரீ சங்கராசாரியார் கைத்தியம் பண்ணினது இந்தவிதமல்ல, இவ்வளவுத்திறம் பரவல் வெட்டவெளிநீர்வாணம் என்ற பெளத்த கொள்கையை, மறுத்து, பரமமறியல் ஐக்கியத்தான் ஆத்மாவின் அந்தம் என்று ஸ்தாபித்தார். பிரபஞ்சம் மாயை என்று பெளத்தர் சொல்வதுமேய்தான்; ஆனால் மெதுகுறிப்பதற்கும் பிரஞ்சம்: எாம் செய்யவேண்டிய கட்டமைப்பல்லவன்; அவற்றைச் செய்யா விடும் பரவல் சம்பவிக்கும் என்று காட்டினார். பெளத்தர்களேசொல்லுவதுபோல உலகத்தைத் திறப்பது அய்யியத்தான்; ஆனால் 'பிரமசாரி, நிரஹந்த' ஆஸ்ரமங்களைக் கழித்த பிறகு தான் வானப்பாந்து; 'ஸ்சியிசி யாஸ்ரமங்களுக்குப் போகவேண்டுமென்று போதித்தார்; பெளத்தர் சொல்வது போல் ஜாதிபேதம் எதார்த்தத்தில் இவ்வெய்னதுவும் இவ்வளவுத்திறத் தொழில்கள் செல்லவாய் கட்டத்தேரச் சிலஜாதிபேதங்கள் அவசியம் என்று ருபிகரித்தார். இவ்வாறு ஜாஸ் என்றால் ஸ்சத்யோப்பாரம் செய் என்றால் பெளத்தர்களுடன் முற்றிலும் வேறுபடாமல் சிறிதுதான் சென்று சமாதானம் செய்யத்து போல் தொடங்கி ஜயத்தை யடைந்தார்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியார் கைக்குச் செய்த மற்றொருபக்கரத்தை: எாம் எக்காலம் மறக்கவொண்ணது. 'உப்புக்குடையார் மிசையிருத்தன்னினிதும் இட்டி ஞக்காலது கூறலாம்' என்றபடி கைக்கு அருகில் எக்கால்த்தும் இருந்த பகவத்தேவையை மறத்திருந்த கைக்கு அந்த மோஷத்திற்குரிய திறவுகோலைப்பரவாயசெய்தமாய் அளித்த பராசாரியாருக்கு எாம் உப்பொழுதும் வந்தனமுள்ளவர்களா விரக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியார் இவ்வாறு பெளத்த மதத்தை முறியடித்தபிறகு ஸ்ரீ இராமானுஜர் அவதரித்தார். பெளத்தமதத்தின் ருபின் ருபின் ருபின் தத்தலிக்குச் செய்தவர் சங்கரர்; அதைத்திருத்த கட்டுகட்டினர் அழித்தவர் ராமானுஜர். கட்டவுக்குமுன்னம் எல்லா ஜாதியாரும் ஒன்றுதான் என்று சங்கரர் சொன்னதை இராமானுஜர் வற்புறுத்திக்கூறினார். அவர் வார்த்தையால் சொன்னதை இவர் காரியத்தால் சாதித்தார். ஸ்ரீ இராமானுஜர் தனக்கு வேதத்துவத்தை உபதேசித்தருளிய தன்னுடைய ருரு அந்த இராமானுஜத்தையர்க்கும் வெளியிடக்கூடாதென்று கணம்பராய் ஆகுஞ்ரூபித்திருத்தும் திருவரங்கம் பெரியகோயில் கோபுரத்தின் மீதேறி ஜனங்களை நோக்கி 'பிரியேசர்க்களே! எனக்கு உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கும் இராமானுஜத்தை உங்களுக்கு வெளியிடத்தனிந்து நிரமாளித்துவிட்டேன். உங்களுக்காக கொசோமான—'குருகுருகமீனாதேவ' என்றபடி—என்றும் மீட்சியில்லாத ரௌரவாதி நிரகத்திற்குக்கூட ஆளாகத்தயாராயிருக்கிறேன்' என்று கூறிய அன்புநிறைந்த ஆனந்த வாகம் எல்லாருக்கும் தெரிந்ததே. இந்த ஆசாரியர்கள் காலத்திலேயே தமிழகாட்டில் அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், தானசம்பந்தர் என்ற 'சைவநேரி தமதுப்ப' அடித்திறத் சமய குரவர்கள் பெளத்தசமயவாசனை உடப்படாதபடி அபயுனைவோருத்துவிட்டார்கள்.

இவ்விதம் தெய்வத்தன்மைபெற்ற மனிதர்களைப் பல்க்கு மத்தியில் கேரீட்டி இடைபூறுகணவிலக்கி கமது முன்னோர்கள் முற்காலத்தனுபவித்த பக்தியத்தை கீழ்விடுத்தியபிறகு கமமுடைய நேசத்தின் பலமான ஜயங்கள் ஏற்பட்டு நேசமத்தை யடைந்திருக்கலாம். உண்மையாகவே விஜயககரம் முதலிய இடங்களில் தக்க அரசாட்சிகள் ஏற்பட்டன. ஆனால் கட்டவுள் விதித்தது வேறுயிடம். கோரன் அல்லது கத்தி என்று தத்திக்கொளவேந்த மீளேச்சரீராயிய மகம்மதியர் கையிலப்பட்டு மறு நேசம் தத்தலித்தது. அவர்களுடைய கொள்கை கழிந்து அப்படியும் ஆகவாயும் அரசுபுரியும் ஆகிலேயர்கள் கமது விடுவித்தது உலகாலமென்றே நினைக்கவேண்டும்.

ராஜ்யத்தில் கமமும் சமாதானமும் பரவியிருக்கும்போதே எாம் கைக்கு வென்றியு நேரிருத்த

கள் செய்து கொள்ளவேண்டியது என்பது யதார்த்தமென்றும் கடவுளிடமிருந்து தெய்வப்பதியைத் துறந்து பணத்தைப் பெரிதெனக்கொண்டாரென்றும் கிளையர்களுடையாகக் கிடைக்கின்ற மிகுந்த நிபந்தனைப்படிமென்றெண்ணிக்குறிப்பிட்டுள்ள பாய்ந்து அபி யாயமாய் இறந்தபோதும் அந்தப்புச்சினைப்போல் பதறாமலிருப்பதானது, சிறுஞ்சனபகவான் நமக்குத்திருவாய்மலர்த்தருளியிருக்கும் வேதபாக்கியத்தை, சிவ சிவமேல் வைத்து வணக்கத்துடன் கிடையாச்செல்வ மென மதித்து அன்பாக முத்தமிட்டு நேசித்துப் பாரா யணம்பண்ணி, லோகஞ்ஞவாயி சங்கரர், பெளத்த மதத்தை நீக்குவதற்கு எவ்விதமான தந்திரங்கள் உபயோகித்தனவோ, அவ்வித தந்திரங்களைக் கைக் கொண்டு சாஸ்தாணமாய் வேண்டிய, கிறித்தவர்களைச் செய்வவேண்டுமென்பதை நாம் எல்லாரும் மனதில் வைக்கவேண்டும்.

மா. மா. மலையகேது.—**பி. ஆர். இராஜமய்யர்; B. A.,**

குடித்தனம் பண்ணுகிற மூன்று விதங்கள்.

முதலாவது நம்புத்தனம் பட்ட செலவு செய்கிறது. மாமா மலையகேது.—ஆனால் நீ கவியாணம் செய்து கொள்ளப்போகிறது கிச்சயத்தானது, தர்மசென்.

தர்மசென்.—ஆம் மெய்தான் அய்யர்.

மாமா மலையகேது.—கூடு குடிக்கவா கவியாணம்?

தர்மசென்.—ஆம் அய்யர் என்றால் அதற்குக்கூட சம்பாதிக்க முடியாவிட்டால் அன்னப்பால் கொண்டுமே சிவப்பேன்.

மாமா மலையகேது.—உன்னோடு கூட பட்டினிதிடக்க சத்தியவதியும் சம்மதித்த விட்டாளே?

தர்மசென்.—கூடு குடித்தானும் காவலிருவதும் சுக மடைந் திருக்கவாமென்று அவளை நம்பும்படி செய்திருக்கிறேன். எப்பொழுதும் என்னுடைய முயற்சி எங்கள் ஆவனத்துக்கு வேண்டியதைக் கொடுக்கும்.

மாமா மலையகேது.—எப்பொழுதும் என்னுடைய தொழிலில் முயற்சி செய்வதற்கு தகுந்தேக செய்க்கியும் உனக்குக்குமென்பது என்ன கிச்சயம்?

தர்மசென்.—சரிதான்; நான் அந்தவிஷயத்தைப் பற்றி கிச்சயமாய்ச் சொன்னால் அது மூடத் தனத்தான்.

மாமா.—அப்படியிருக்க நீ அதை உறுதியாய் நம்பி விட்டுப் போனும் காரியங்கள் செய்ய எத்தனிக்கிறாயே.

தர்மசென்.—ஆம் அப்படியே செய்வது என்ன தப்பி தம்? எனக்குப் பலரும் தேகசெனக்கியமுயிருக்கிறது. அவ்வதான் என்னுடைய பக்கியம். ஆனால் இப்பொழுதிருக்கின்றன, ஆகையால் அவைகள் என்னால் இயன்றமட்டும் நன்றாய் உபயோகப்படுத்தவேண்டும், நம்மிடத்திலிருக்கும் வஸ்துக்கள் எப்பொழுதும் கிறித்திருக்குமோ, இராதோ, என்ற சந்தேகத்தால் நம்முடைய முயற்சியைக்கவிட்டு விட்டால்; ஏன், செல்வமுடையவர்களுக்கும் இவ்வாதவர்களுக்கும் என்னபேதம்? செல்வத்துக்கு வெகு சீக்கிரம் இறக்கையுண்டாகி பறந்துபோய் விடுகிறது. நீ, செல்வமுடையவர்களுக்கும் இவ்வாதவர்களுக்கும் இவ்வுகத்தில் எல்லாம் அபிதி யத்தான். ஆகையால் என்னுடைய கதிதி அநேகருடைய விதிவைப்பார்க்கிலும் செட்ட தல்லவே.

மாமா.—ஆனால் யானை சொல்?

தர்மசென்.—அய்யர், முதலாவது, எனக்கு தேக செனக்கிய மிருக்கிறது. இரண்டாவது, கிறித்தவப் பிருக்கிறது. இவ்வுடைய என்னுடைய-தேயுடைய கையுடையவர்களால் சம்பாத்தியம் கரக்கடி யதான். ஒரேவத்தியன் சம்பாத்திய முள்ள வறையும், கவனமுள்ளவனுபு யிருந்தால் எப்பொழுதும் நோயாளிகள், அவனிடம் வருவார்கள். நான் மேற்சொல்லிய இரண்டு குணங்களை அனுசரிக்கக்கூடியிருக்கிறேன். இவைகளை யெல்லாம் தவிர எங்கள் மிகவும் செட்டாவி ருத்த அதிக ஆகையிலாமலிருப்பதினால் எப்பொழுதும் வருகிற வரும்படியைக் கொண்டு சுகமாய்க்குடித்தனம் பண்ணலாமென்று நம்புகிறோம். மேலும் சத்தியவதிக்கு விஷயமிருந்த ஆகையுடையபணங்களில் ஆகையிலாவென்பது தக்கனாகே தெரியுமே; ஆகையால்—

மாமா.—ஆகையால் நீ கவியாணம் செய்து கொள்வதைப்பற்றி தீர்மானித்து விட்டால் போலிருக்கிறது. இனி இந்த சந்தியைப்பற்றி உன்னோடு பேசுவதில் பிரயோசன யில்லையே.

தர்மசென்.—தங்களுடைய சம்மதித்திருக்காமாத்திரந்தான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

மாமா.—சத்தியவதி சம்மதித்துவிட்டால் நானும் சம்மதித்ததுபோல் தானென்று உனக்கே தெரியுமே. சத்தியவதி உன்னோடு மிகவும் தரித்திர சத்தியில் கூடியிருக்க சம்மதித்து விட்டால் போலிருக்கிறது.

(உடனே சத்தியவதி தன்புன்னிப்பினால் தன்னுடைய சம்மதித்த வெளியிட்டாள்.) கலந்து நான்

இப்படி ஒருவரால் பொறுமையுடனே காத்நிருந்
தும் பிரயோசன மில்லாததன்கூட, அகத்தப்பலகை
யில் "ஔமுகளுக்கு இனாமாவையத்தியுச்செய்வார்"
என்ற வார்த்தைகளைச் சேர்க்கவேண்டியதாயிற்று.
பின்னும் சிலரால் சென்றபிறகு "மருந்த வாகடப்
பணவியல்வாதவர்களுக்கு மருந்தும் தரும்படி" என்றவா
ர்த்தைகளையும் சேர்க்கவேண்டியதாயிற்று. சில
நாட்டினர் பின்பு அந்தெருவழி நடப்போரெல்லாம்
பலகைவிலேழுதி யிருந்ததை கவனித்ததொடங்கி
அநேகர் தர்மசீலனிடத்துக்கு வந்தார்கள்.

இவர்கள் சந்தேகமும் தர்மசீலனுக்கு பணங்கொடுக்
கத்திறமையில்கொண்ட போதிலும், தர்மசீலன் தன்
கையை விட்டேனும் செலவுசெய்து, இவர்களை செள
க்கியப்படுத்தி புகழ்பெற்றான். பிறகு தனக்கு ஐசவ
ரியமுள்ளவர்களிடத்திலிருந்து கல்வையுடையவரும்
என்று கினைத்து வைத்தியம்செய்யத்தொடங்கினான்.
இப்படிக்கு ஸ்வயப் பிரயோசனத்தை விரும்பிச்
செய்த தர்மமானது காளாக, காளாக, இவன்மனதி
லேயே குறுகொண்டு தர்மசீலன் பிறர்க்கு நன்மை
செய்யவிலேயே கருத்தள்ளவனானான். தன்னைச்
சுற்றி யிருக்கும் தரித்திரர்களுடைய ஸ்திதியைப்
பார்க்கும்பொழுது தன்னுடைய வறுமையை மறந்து
விட்டான்.

ஒருநாள் தர்மசீலன் தன்மனைவிவிட்டதிற் கேசுயா
ல் வருத்தம் ஒரு ஸ்திரீயின் கிலைமையையும் அவளு
டைய குழந்தைகள் சோற்றுக்கழுவுகையையும் பற்றிச்
சொன்னபோழுது, சத்தியவதி தன்சகலனுடன்
சென்று அந்த ஸ்திரீயின் குழகைக்குள் புகுந்தான்.
சத்தியவதி தன்சகையிலிருந்து பொருளையெல்லாம்
இதற்குள் குழந்தைகளிடம் செலவிட்டுவிட்டபோதி
லும், நன்மைசெய்யப்போகிறேன் மென்றும் சந்தோ
ஷத்திலும் வருமே மாதத்துக்கு விட்டி வரக்கையை
எப்படி கொடுக்கிறேன் என்ற தன் கவலைகளையெல்
லாம் மறந்துவிட்டான். தன்னுடைய கிலைமை யிப்
படி யிருந்தபோதிலும் நன்மை செய்வதில் பின்னி
டாமலே ஒருநாள் சத்தியவதி சிலவண்டுகளை எடு
த்துக்கொண்டு கோயால் வருத்தம் மேற்சொல்லிய
ஸ்திரீயின் குழகைக்குச் சென்று அவள்படுத்திருந்த
அறைக்குள் புகுந்தான். குழந்தைகளெல்லாம் இவளை
குழித்து கொட்டின. ஆனால் அவ்விடத்திலிருந்து ஆச்
சரியம் தோன்றிற்று.

அது யாத்தெனில் கோயாளியின் படுக்கைக்குப்
பக்கத்தில் விளையுந்த ஆடையாபரணங்களை
பணிந்த அழகுள்ள ஒரு ஸ்திரீ உட்காந்திருந்தான்.
அவள், தர்மசீலனும், சத்தியவதியும் வந்ததைப் பார்க்
திரு கொண்டு ஆச்சரியப்பட்டு இவர்கள் யாரென்று
விசாரித்தான். இப்படியிருக்க அந்தக் குழந்தைக
ளோ சத்தியவதியைச் சூழ்ந்ததொன்று அவள் கை

யிலிருந்த சிறுஉடையில் ஆகாரமீடுப்பதை வாசனை
யால் தெரிந்ததொன்று அதைக்கண்டதொன்று ஆரம்
பித்தன. இவர்களை யெல்லாம் ஆச்சரியத்தாடன்
பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஐசவரியமுள்ள ஸ்திரீயான
வன் தர்மசீலனைப்பார்த்து "என் ஐயா இந்த வியாதி
குட்டுவாரொட்டி வல்லவோ?" என்று கேட்டான்.

தர்மசீலன்.—"இல்லை. அந்த ஸ்திரீயிடிலும் மெலிந்து
போய் விட்டபடியால் சிலநாளாய் வேலைசெய்
யத் திறமை யில்லாமல் போய்விட்டான். சரி
யான சாப்பாடு இல்லாத்திருவெயே இந்த ஸ்தி
திக்கு வந்துவிட்டாளே தவிர, வியாதியில்லக்
டவரவில்லை." என்றான்.

அலங்காரவிகோதி.—[இது தான் அந்த ஐசவரிய
முள்ள ஸ்திரீயின் பெயர்.] "ஆகா என்ன ஆச்ச
ரியம். என் ஆள் தர்மசீலனத்திய சாலைக்குப்
போகவில்லை? இந்ததர்ம வைத்திய சாலையைக்
கண்டால் ஏதோ ஒரு விதமான வெறுப்பிருக்
கிறது. அது மிகவும் மூட்டத்தனம். எனக்குத்
தெரிந்தமட்டில் அநேகர் இந்த தர்ம வைத்திய
சாலைக்குக்குப் போவதைப் பார்க்கிறும் பிச்
சை யெடுப்பது கெடுமென்று கினைக்கிறார்கள்."

தர்மசீலன்.—"அப்படி யிருந்தாலது மூட்டத்தனக்
தான். ஆனால் பிறகுடையதந்தானையை எதிர்
பார்ப்பதைப் பார்க்கிறும் தங்கனாவியன்றமட்
டும் வேலைசெய்து சம்பாதிப்பது கெடுமென்று
கினைத்து முயலுபவரை எாம் புகழவேண்டுமே
தவிர வேறில்லை" என்றான்.

அலங்காரவிகோதி.—"இதவரையில், காளி தன்
னுடைய ஸ்திதியைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லி
யதுப்ப விவரமே யென்று மிகவும் வருத்தப்
படுகிறேன். எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் அவ
ளுக்கு முன்னமேயே காளி ஒத்தாசைசெய்தி
ருப்பேன்." என்றான்.

சத்தியவதி.—"ஆனால் உங்களுக்கு இவளை முன்ன
மேயே தெரியுமோ, அம்மா?"

அலங்காரவிகோதி.—"ஆம், அதாவது என்விட்டில்
சில நாள் அவள் பத்திரங்கள் தேய்த்துக்கொ
ண்டிருந்தான்."

காளி.—மிகவும் வருத்தத்துடனே, "காட்களல்ல,
மாந்தர்கள்" என்றான்.

அலங்காரவிகோதி.—"காளி இரண்டு மூன்று கா
ளைக்கு முன் எனக்கு சொல்லியதுப்பிறுள்.
கான் இன்றைக்கு என்னுடைய வண்டிக்கார
னைக் கூப்பிட்டு; இவன் வீடு வலவிட்டதிலிருந்
திரு தென்குறையை விசாரித்து வருவப்படிச் செய்
தேன். என்னுடைய உடம்பு மிகவும் தப்பல
மாக யிருந்தபோதிலும் இங்கேவரத் துணிந்து
விட்டேன்."

சத்தியவதி.—அல்லவா வினோகினியின் உம்பத் தைப்படுத்த மயங்கி சொல்லுகிறான்: “அம் மணி! உங்களுடைய குணம் எவ்வளவு கவலரு ணம். காளி, கீசமாக மிகவும் ஏழைதான் மணி.”

அலங்கார வினோகி.—“நானும்படியே நினைக்கி றேன். ஆனால் அவளுக்கு உங்களைப்போன்ற சிவகிதர்கள்! ஒத்தாசை செய்யப் பிரியமும், திறமையு முள்ளவர்களாய் அகப்பட்டார்களே என்று மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன்.”

சத்தியவதி.—எங்களுக்கு, ஒத்தாசை செய்யப் பிரி யம் கிரம்பத்தர் னிருக்கிறது. அவ்வளவுக்கு திறமை மட்டுத்தான் வில்லை.”

அலங்காரவினோகி.—“என்னுடைய ஸ்திதியு ம்ப் படியேதான், பணக்காரர்களென்று பெயர்வை த்துக்கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு எப்பொழு தும் செலவுதானிருக்கிறது.”

“இருந்தபோதிலும் இப்பொழுது காலிக்குரதேனும் கொஞ்சம் சொடுக்கிறேன்” என்று சொல்லித் தன் ம றியில் சொருகியிருந்த பட்டுச் சருக்குப்பையை யெடுத்து அதிலிருந்த தங்கவண்ணங்களைக்கீட்டுவதென்கை கையவிட்டுச் செப்புக்காகுகளில் சிலவையெடுத்துக் காளி யின் கையில் கொடுத்தான். கொடுத்தவுடனே, காளி கொஞ்சங்கூட சந்தோஷமடையாமல் காசுகளை நிறு ப்பிக் கொடுத்தவிட எத்தனித்தான்.”

சத்தியவதி.—“நேரிலும் மிகவும் வருத்தமிற படி யால் காளி உங்களுக்கு சரியான உத்தனஞ் செய்வ முடியாமலிருக்கிறார். அம்மணி, கீங் கள், கொடுத்ததை நான் இத்தக் குடும்பத்தில் எல்ல உபயோகப்படுத்துவே னென்று நம்புங் கள், அவர்களுக்கு இதுவகையில் யாதொன்று மில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.”

அலங்காரவினோகி.—“கீங்களாவது, தர்மசிலுவை த காளியைப்பற்றி வைக்குச் சமரகாரம்னுப்பி லும் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். என்னு டைய தேசஸ்திதி அடிக்கடி இப்படிப்பட்ட பிரயாணங்கள் செய்ய இடங்கொடுக்க மாட் டாத்.”

சத்தியவதி, தானே உடியசெக்கிரத்தில் அலங்கார வினோகி விட்டிருப்போய், காளியைப்பற்றி சமா சாரம் சொல்லுகிறே னென்று ஒப்புக்கொண்டாள். அலங்காரவினோகி உடனே அக்குழையை விட்டு வாயவில் கின்று கொண்டிருந்த தன்னுடைய குதி ரைவண்டியில் ஏறிக்கொண்டு விட்டுக்குப் போய் விட்டாள்.

விட்டுக்குத் திரும்பிவந்தவுடனே, சத்தியவதி தன் கணவனைப்படுத்தும்சொல்லுகிறான்:—

“அலங்கார வினோகி அவ்வளவு பணக்காசி யாகவும், தர்மசித்தனை யுள்ளவளாய் மிருப் பதினாலே எவ்வளவு கமமடைத் திருக்கவே ணும்?”

தர்மசிலன்.—“அவன் கிரம்பப் பணக்காசியென்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

சத்தியவதி.—“ஏன் அவளுடைய ஆடைகள் எவ்வ ளவு விலை யுயர்ந்தனவா யிருந்தன, பார்க்கவில் லையா?”

தர்மசிலன்.—“அது ஒருபெரிதல்ல, கம்மைப்போல வே, தர்மம்செய்யப் பிரியமிருக்கிறதே யொழிய, திறமையிலே யென்று அவன் சொல்ல வில் லையா?”

சத்தியவதி.—“திருந்தபோதிலும் அவளுடைய ஸ்தி திக்கும், கம்முடைய ஸ்திதிக்கும் ஏணி வைத் துப் பார்க்கவேண்டியது தான். ஏன் அவளு டைய ஒரு ரவிக்கைக்கு ஈடாகுமா என்று டைய எல்லா சிலைகளும்.”

தர்மசிலன்.—“அவன் தன்னுடைய ரவிக்கையிலி வ்வளவு பணம் செலவு பண்ணினால் பிரருக்குக் கொடுக்க சொசுசெம்மனும் அகப்பட்டதுதான்.”

சத்தியவதி.—“கீங்கள் சொல்லுவது அவ்வளவு சரி யல்ல. ஒருவர் கல்ல ஆடையாபணங்கள் தரி த்துக்கொண்டிருந்தால் அவர்கள் பருத்தபாறும் பணக்காரர்கள் தானென்று நினைக்க சந்தேக மென்ன?”

தர்மசிலன்.—“எல்லோரும் ஞாயத்தினின்றும், சத் தியத்தினின்றும், வருவாமல் எடப்பாராளு வ் சொல்லுவது சரிதான். ஆனால் எவ்வளவு தடவை நாம் வெளிப்படையான சங்கதிகளை மட்டும் பார்த்துவிட்டு உள்ளே ஆராய்ந்து பா ராமல் மோசம்போகிறோம். அலங்காரவினோகி கம்மைப் பார்த்து, காளிக்கு, கம்மைப்போ லெடுத்த “தர்மஞ்செய்யப் பிரியமும், திறமையு முள்ள” சிவகிதர்கள் அகப்பட்டார்களே யெ ன்று சந்தோஷப்பட வில்லையா. ஆகையால், நாளும் பணக்காரர்கள் தானென்று அவன் கிளை த்திருக்க வேண்டும்.”

சத்தியவதி.—ஓ! என்னுடையபழுக்காப்புடனவையையும், ரவிக்கையையும் பார்த்துவிட்டு ஒருபொ ழுதம் அப்படி கிளைத்திருக்க மாட்டான்.”

தர்மசிலன்.—எல்லது, ஒருக்கால் உன்னுடைய ஆ டைகளை அவன்சுவனித்துப் பார்த்திருக்க மாட் டான். உன்னுடைய அழகையும், நீ பசியுள்ள வர்களுக்கு அன்னமிட்டுக் கொண்டுருந்ததை யும் மட்டும் பார்த்திருப்பான்.

சிலகான்-கழித்தபின்பு காளிலீட்டில் எல்லாம் சந்தோஷமாகத் தானே விளங்கிறது. சிலருடைய தர்ம சித்தையால் செய்யப்பட்ட ஒத்தாசையினாலேயும், பின்னும் சிலருடைய டம்பத்துக்காசெய்யப்பட்ட ஒத்தாசையினாலேயும் இவள் வீடு எப்பொழுதும் போல சிறப்புற்று விளங்கிவந்து மன்றி, காளியும் எழுத்துக்கார்த்த தன் தையல் வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கினாள். வேலைசெய்து தங்கள் மெய் வருத்தத்தால் சம்பாதித்து சேவனம் செய்யும் ஏழைகளுக்கு கல்ல சமயத்தின்பெய்த ஒரு சிறிய உபகாரமும் அவர்களுக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தை விளைவிக்கிறது.

இது இப்படியிருக்க தர்மசேவனே தன் தொழிலில் விடாமுயற்சி செய்துவந்தான். எமலோகப்பட்டணத்தை எட்டிப்பார்த்த காளியை மீண்டும் இவ்வுலகத்திற்குக் கொண்டுவந்த தர்மசேவனையை பெயர் காட்டுவதற்கும் பிரசித்தமாயிற்று. இதுவும்தவிர இதைக்காட்டினும் வெகு நேரமுற்ற ஒருவனை சௌக்கியம் பண்ண எத்தனிக்கும்படியாயிற்று.

ஒருகான் மரணாவஸ்தையிலிருந்த ஒரு மனிதன் வீட்டுக்கு இவனை மீட்டுக்கொண்டு போனார்கள். அங்கே போனவுடனே ஏழைகளுக்குப் பெரும்பாறுமுள்ள முடப்பத்தியும், அறிவினமையும் அங்கு குடியிருப்பதுகண்டு வருத்தமுற்றான். அந்த நோயாளியைக் கீழே பாப்பப்பட்ட சில வைக்கோலின்மேல் படுக்கச்செய்திருந்தார்கள். அவனுடையினக் கெல்லாம் அவன் படுக்கையைச் சூழ்த்தகொண்டு விசித்து விசித்து அழுது கொண்டிருந்தார்கள். இதுவுத்தவிர வேறு அகேசர் இந்த வேடிக்கையைப்பார்க்க வந்த கட்டல்கடி அங்கிருந்த சிறிது காற்றோட்டத்தையும் அண்டித்து விட்டார்கள். சில மாதர்கள் தங்களுக்கெப்பொழுது மரணாவஸ்தை வந்து விடுமோ வென்று திடுக்கிடத்த போதிலும், பிறர்களுடைய மரணத்தைப்பார்க்க ஆவன உள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். இப்படி யிருக்க, கம்முடைய வைத்தியன், தேவர்கட்டலும்போல மொய்த்துக்கொண்டிருந்த சனங்களை யெல்லாம் துத்திவிட்டு, பிறகு தனக்குத்தெரிந்தமட்டில் சேவதாது உண்டு பண்ணும்படியான சில மருந்துகளைக் கொடுத்தான். சற்றுநேரம் கழித்து நோயாளி சில பெருமூச்சுகள்விடத் தலைப்பட்டான். பின்னும் சில நாட்களென்பின் வல்லோராவும் கைவிடப்பட்ட நோயாளியைத் தர்மசேவன் சௌக்கியப்படுத்தி விட்டானென்று ஊரெங்கும் சொல்லத்தொடங்கினார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

க. ஜயராமையர். B. A.

மாதர் மஞ்சரி.

IV. எலிவஸ்பெத் கில்பெர்ட் சரித்திரம்.

“என்னிய வெண்ணியாப் செத்துப், என்னியார் தின்னிய ராகப் பெற்றிள்.”—குறள்.

“கண்ணிற்சிறந்த உறுப்பிலே” யென்று வாசித்திருக்கிறோம். ஒரு அன்புள்ள தாயானவள் தன் அருமைக் குழந்தையை “என் கண்ணோ!” என்ற சொல்லி மார்போடு அணைத்துக் கொள்வதும், ஒரு புருஷன் தன்காதலியை “என்கண்ணாட்டி!” என்றழைப்பதும், “என்னும் எழுத்தும் கண்ணெனத்ததும்” என்ற பெரியோர் வாக்கும், இன்னும் இவைபோன்ற பலவசனங்களும், கண்ணின் சிறப்பை என்றாய். விளக்குகின்றன. ஓர் அந்தகனது செய்கைகளைக்கண்ட மாதிரித்தில், கண்ணின் பெருமை வெளிப்படும். இச்சரித்திரம், குழந்தைப் பருவத்திலேயே தன் கண்களை யிறுத்த ஓர்பெண்ணப் பற்றியது என்று சொல்லும் பொழுது, அங்கு பற்றிச் சரித்திரமெழுதும்படி பெண்ண இருக்கலாம் என்று அகேசர் சந்தேகிப்பர். இவ்வுளவு முக்கியமான உறுப்பை யிறுத்தபின்னும், செய்யப்புகும் காரியங்களில் மனத்தின்மை யிருப்பின் எவ்வளவோசெய்து முடிக்கலா மென்பதையும்; “குருடனுக்குக் குருடன் வழிகாட்டினாற்போலும்” என்றவசனம், சோம்பேறிகளான குருடர்களுக்கு மட்டுத்தான் சொருத்தும் என்பதையும்; “மூயற்சியுடையார் இகழ்ச்சி யடைவார்” என்ற பழமொழியின் உண்மையையும், இச்சரித்திரத்தால் காணப்போம்.

எலிவஸ்பெத் கில்பெர்ட் என்பவள் ஓகிலாந்தில் ஐக்கின்போர்ட் கோத்தில் 1826-ம் வருஷத்திற் பிறந்தாள். முதலில் அவள் கண்கள் பிரகாசமாயிருந்தன. அவளுக்கு இரண்டாடா வயதாவவுடன் ஓர் விதக் காய்ச்சல் வந்தது. அப்பொழுது அவள் தாயாருக்குப் பிரசவகாலமாயிருந்தது. அவள் தகப்பனா்தான் அவளைச் சாக்

* காரியங்களைச் செய்வதில் மனத்தின்மை யுடையார், தாங்கள் அடைய வேண்டுமென்று எண்ணியவற்றை கினைத்தவரே, எளிதில் அடைவர்.

ரதையாய்ப் போஷித்து வந்தார். அவரில்லா விட்டால் அவன் இறந்தபோயிருப்பான். அந்த காரத்தில் அவன் தன் கண்களை முற்றிலும் இழந்தான். அவனுக்கு அநேக சகோதரிகளிருந்தார்கள். அவளுடைய தாய்தந்தையார்கள் வித்தியாசமின்றி அவளுக்கு (மற்ற சகோதரிகளுக்கும்) சொல்லிக்கொடுத்ததுபோல) மூன்று பரவல்களும் சந்தேமம் படிப்பித்து வந்தார்கள். அவன் தன் அங்கக் குறையை உணரக்கூடா தென்பது அவர்கள் முக்கிய கருத்தாயிருந்தது. அவரும் தன்சகோதரிகளுடன் வீதியாடி வந்தான். அவளுக்கு ஓர் அபாயமும் கிடாமல் பத்திரமாய்க் காத்துக்கொள்வது கூட அவளுக்குத் தெரியாமற் செய்து வந்தார்கள். பிறகுதவி ஆவசியகமென்று அவளுனாவில்லை. அவளுடைய உற்சாகமும் மன நைரியமும் குறையவில்லை. ஆனால் அவளுடைய சகோதரிகள் தருத்த பருவத்தை யடைந்தகாலம், அவளுக்கு விசனத்தையே விளைக்கத்தக்கதாயிருந்தது. அவர்களைப்போல் வெளியே உலாவி, பல ருடன் பழகித், தன் மனதுக்கு இசைந்தவரை மனம் புரிந்தகொள்ள முடியவில்லை. அவனையார் கவியாணஞ்செய்து கொள்வார்கள்? அநேக நாட்களைக் கண்ணீரும் கம்பலுமாய்க் கழித்தான். ஆனால், சீக்கிரம் அவன் மனவருத்தத்தை நீக்க மருத்து தேடிக்கொண்டான். அதென்ன வெனில், தன்னைப்போன்ற குருடர்களுக்களின் கஷ்டங்களை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு முயற்சிக்கத் தொடங்கினான். பிறகு நன்மை விளைப்பதில் தான் சத்தோஷத்தையும் கிருபித்யையும் அடைந்தான்.

ஓர் சமீபப்தா இறக்குமூன் இவனுக்கு ஏராளமான திரவியத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப் போனான். இந்தப்பணம் இல்லாவிட்டால் எலிஸ்பெத் ஒருன்மையும் செய்திருக்க முடியாது. தன் தாய் தந்தையர்கள் எவ்வளவு அன்புள்ளவர்களா யிருந்த போதிலும், அவர்களுடைய பணத்தைத் தராமலாய்ச் செலவிட அவன் மனம் சம்மதித்திராது. தனக்குப் பணம் வந்தவுடன் தன்னிஷ்டப்படி செலவிடச் சமயம் வாய்த்தது. அவளுடைய கோரிக்கைகளை பெல்லாம் நிறைவேற்றப் பணிமிருந்தது.

இந்த சமயத்தில் பிரான்ஸ் தேசத்தில் ஒருவர் குருடர் எழுதும்படி ஓர் யத்திரம் உண்டு பண்ணினார். எலிஸ்பெத் அதன் மூலமாய் லேவி என்ற ஓர் குருடருக்கு எழுதத்தொடங்கினான். அவர் அவனுடைய கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய உதவி தானும் தன் மனைவியும் கொடுப்பதாக ஒத்துக்கொண்டார். அன்றியும், மாதர் நிலைமையையிருத்தி செய்வதில் முயற்சித்து வந்த மிஸ் பாத்ரஸ்ட் என்பவளும் இவனுக்கு உதவி செய்தாள். குருடர்களாலானமட்டும் தங்கள் நிலைமையை கிருத்திசெய்து கொள்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதில் எலிஸ்பெதினுடைய உயிர் வாழ்க்கை மேம்பாடடைந்தது.

அக்காலத்தில் குருடர்களின் நிலைமையை கிருத்தி செய்வதற்கு ஒருவித ஏற்பாடு மில்லை. இப்பொழுது இங்கிலாந்திலுள்ள குருடர் கலாசாலை அப்பொழுது கிடையாது. குருடர்கள், தங்கள் ஜீவனத்தாக்கு வேண்டியதை ஒருவர் உதவியின்றிச் சம்பாதித்துக் கொள்ளும்படி, செய்யவேண்டுமென்று எலிஸ்பெத் கிருப்பினான். சந்தேம குருடர்களுக்கு கல்லஜீவனம். பிறவித் குருடர்களும், இளமைபிற்கண் ணிழந்தோர்களும், சந்தேம கற்றுக்கொண்டு அதன் மூலமாய் ஒருவர் உதவியின்றி ஜீவிக் கலாம். ஆனால், முதிர்ந்தவரில் கண்ணை பிழிந்தோர்கள் சந்தேம கற்றுக்கொள்வது எளிதல்ல. அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத் தக்க ஜீவனங்களை யுண்பெண்ணும் பொருட்டுத்தான் எலிஸ்பெத் முக்கியமாய்ப் பிரயாசப்பட்டாள். முதலில், குருடர்களால் செய்யப்பட்ட பாய்கள், கூட்டகன், தடைப்பக்கள் முதலிய சாமான்களை வாங்கி கிற்கும் பொருட்டு ஒரிடம் வாடகைக்குத் திட்டஞ்செய்து கொண்டாள். லேவி துணையும், பராவர் என்ற ஓர்குருட்டுத்தச்சுளும் அவளுக்கு உதவிசெய்தார்கள். தன்னுளியின்ற மட்டும் அந்தச் சாமான்களை விற்பதில் உழைத்தான். இது எளிதல்ல. அநேக குருடர்களுக்குக் கைத்தொழில் கற்றுக்கொடுக்கல் வேண்டியதாயிருந்தது. அநேக சரீரத்திட மில்லாதவர்களாயிருந்தார்கள். லிவர், எம் தேசத்தாரில் அநேகரைப்போல, வேலைசெய்து பிழைப்

பதிலும் பிச்சையெடுப்பது கல்வ தென்று நினைத்திருந்தார்கள். சாதாரண ஊக்கத்தை யுடையவர் இந்த வருத்தங்களைக்கண்டு மலைத்து விடுவார்கள். ஆனால் எலிஸ்பெத் சிறிதும் அதைரியப்படவில்லை. தன் கீழ் வேலை செய்துவந்த குருடர்களில் அகேசர்; தங்களுக்குப் போதுமானமட்டுஞ் சம்பாதித்துக்கொள்கைச் சக்தியற்றவரேயிருந்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களைத் தன்கையிலிருந்து பணம் கொடுத்துக் காப்பாற்றினான்.

பிரான்ஸ்தேசத்திற் செய்யப்பட்ட ஒருவிதக் கூடை இங்கிலாந்தில் அதிகமாய் விலைப்போயிற்று. உடனே லேவீ துறையும் அவர் மனைவியும், அத்தேசத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய், வெகு கஷ்டத்துடன், அத்தேசத்துப் பாஷை தெரியாதவர்களாயிருந்தும், அக்கூடை செய்யப்படும் இடத்தைக் கண்டுபிடித்துத் தாங்கள் அது செய்யும் விதத்தைக் கற்றுக்கொண்டு, இங்கிலாந்துக்கு வந்து, தனக்கும் எலிஸ்பெத்துக்கும் தெரிந்த குருட்டு வேலைபாணிகளுக்குக் கெல்லாம் சொல்லிக்கொடுத்தார்கள்.

எலிஸ்பெத் ஆரம்பித்த வேலை சீக்கிரம் பலத்தை யடைந்தது. அவளால் இதுவரையுமாய் ஏற்படுத்தப்பட்ட சபை, மகாராணியின் பேருதவியைப் பெற்றது. அச்சபை விப்பொழுது செழித்தோங்குகிறது. அதனால் விரையும் தன்மை அனப்பரிதாபிருக்கின்றது. அதில் வேலை செய்யும் குருடர்களாற்செய்யப்பட்ட சாமான் கள் சரியானபடி விலைப்போய் அவர்கள் ஜீவனத்துக்கு வேண்டிய இலாபத்தை யளிப்பது மன்றி, சொற்பக் கொடைப்பாளித்துடன், வேலைசெய்யமுடியாத குருடர்களுக்குக்கூட ஜீவனத்துக்கு வழியாகிறது. எலிஸ்பெத் கிம்பெர்ட் என்ற குருட்டுப்பெண், தன் முயற்சியினாலும் மனத்தின்மையினாலும், பிச்சையெடுத்து ஜீவனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த குருடர்கள் அகேசர் என்பவரையாய் ஒருவர் உதவியுமின்றி ஜீவனஞ் செய்வதற்குண்டான வழியை ஏற்படுத்தி அழியாக் கிர்த்தியை யடைந்தான். பிறருக்கு ன்மை, விடைப்பதில் தான் சந்தோஷத்தையும் மனதிரும்பியையும் தேடிக்கொண்டான். அவன் அகேசருஷங்களுள் கோய்களால் வருத்தப்

பட்டு, ஏழுவருஷங்களுக்குமுன், 1885-ம் வருஷத்தில் இறந்தபோனான்.

இச்சரித்திரத்தை வாசிக்கும் கண்ணுள்ள பாக்கியவாண்களில் நூற்றி லொருவரேனும், பிறருக்கு ன்மைவினைப்பதில் எலிஸ்பெத் கிம்பெர்ட் என்ற குருட்டுப்பெண் அடைந்த சந்தோஷத்தில் கொஞ்சமாவது அதே முலமாய் அடைந்து, பிறர் ன்மையைத் தேவொராயின், இங்ஙனே எவ்வளவோ முன்னுக்கு வந்தவிடுமென்பதற் சந்தேகமில்லை.

பேரேர்.

சாவித்திரி சரித்திரம்.

—0—

நாலாவது அத்தகாரம்.

ஒரு நாள் கூட்டத்தொடரில் டேட்சன் எனக்குப் பழப்புச் சொல்லிக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அக்காலத்தில் நான் அடைந்த திருப்பதியையும் மனமெழ்ச்சியையும் பற்றி எத்தனையிலும் நினைத்தாலும் எனக்குச் சந்தேகமும் உண்டாகின்றது; தக்கெல்லாம் மாறிப்போய் விடுகிறது. அப்பொழுது, நான் காலை விடுவதற்குமுன், வீட்டில் கீததியமாய் உபயோகிக்கப்படும் பர்த்திரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வாய்க்காலுக்குப்பேய் அவைகளைச் சத்திசெய்து, எனும் பல்தேய்த்து முகங்கழுவிவானபின், வீட்டுக்குத் திரும்பி வருவேன். நான் எத்தி செய்ததில் அத்தப் பர்த்திரங்கள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு பிரகாசத்தை யடைந்தனவோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு எனக்கும் சந்தோஷமுண்டாகும். வீட்டுக்கு வந்து சரப்பிட்டுத் தலையை வாரிப்பின்னிக்கொண்டானபின், என் அத்தையை மாளுடன் வாய்க்காலிலிருந்து கீர் மென்று கொண்டு வருவேன். நான் பெரிய குடத்தில் ஜலங்கொண்டு வருவதைப்பற்றிக் கவந்ததை அடைந்திருந்தேன். நான் குதித்துக் குதித்து டேப்பதாக்கன் தோழிகள் பரிசுரஞ் செய்வதன்னை, பிற்பாடு நான் புலத்தையும் 'சிலேட்' பலகையும் எடுத்துக் கொண்டு மாடியில் கோபாலனும் டேட்சனும் களிக் கும இடத்துக்குப்போவேன். டேட்சன் எனக்கு ஒரு மணிதேரம் பாட்டு சொல்லித் தருவான். சிலகால்களில் கோபாலன் சொல்லித்தருவான். முக்கின் னாட்டாட்டத்தைச் சரியாய் ஒப்புவித்த விட்ட நான்களில் எனக்குண்டான கவந்தைப் பற்றி நினைக்கும் பொழுது சிரிப்பு வருகிறது. ஒருகால கோபாலன் போட்ட ஐந்து கணக்கு வினாக்களுக்கும் பிசகாமல் பதற் சொல்லி விட்டேன். உடனே அடங்காச் சந்தோஷத்திடன்கண்டபடி குதித்ததொடங்கினேன்.

கோபாலன் விநியாட்டாக:—“சாவித்திரி! துள்ளி ன்மாடுபொதிகமக்கும்? அதிகமாய்த் துள்ளாதே. கணக்ருமட்டுத் தெரிந்தாற் போதும்? இன்னும் கொன்றை வேந்தன்” ஒப்புவிக்கவில்லையோ? நீ இந்தப்படிப் புக்கு இவ்வளவு துள்ளுகிறாயே; அதிகமாய்ப்படித்து விட்டால் என்னடாய் முடியுமோ தெரியவில்லை. உன் சித்தியைப்போல் ஆகமாட்டாறோ?” என்றான். செங்கமலத்தைப்பற்றிச் சொன்னவுடன், வெட்கத்தினால் கணக்குக் கண்ணீர் பெருகிற்று. கோபாலனுக்கு அவளை கண்ணுய்த் தெரியாது. நானே, அவளை முற்றிலும் அறிந்திருக்கேன். அவன் பெரிய புந்தக் கண்ணை வைத்து வாசிப்பதை நான் பார்த்திருக்கேன். அவ்வளவு கவலியோடு அவன் செய்த விஷயங்களைப் பற்றியோசித்தவுடன் என் கல்வம் எல்லாம் குன்றிப் போய்விட்டது. அப்பொழுது தான், கோவிந்தப்படி ரத்தில் சிலர் ‘செங்கமலம்’ தனக்கு அந்தமமாகாத புந்தக்கண்ணை யெல்லாம் வாசித்துத் தெரிந்து கொள்வது போல் பாசாய்கு பண்ணுகிறான், என்று சொன்னது மெய்யாயிருக்கலா. மென்று கானெண்ணினேன். படித்துவிட்டால் வேறொன்றும் வேண்டாமென்ற எண்ணம் என்மனதில் குறுகொண்டிருந்தது. கவலியைப்பார்க்கிலும் சிறந்த கிடையாதென்று கிளைத்திருக்கேன். கோபாலனுடைய வாத்தியாகுக்குத் தெரிந்தமட்டும் நானும் படிக்க வேண்டுமென்பது என் பேராசையாயிருந்தது. அவ்வளவு வாசித்து விட்டால் பிறத்தின் பயன் பெற்றாய்விடும் என்பது என் எண்ணம், பெரிய புந்தக்கண்ணைப் பார்த்தும் பொழுதெல்லாம் நான் பெருமூச்சு விடுவதுண்டு. இந்த எண்ணத்துடன் நான் சொன்னதாவது:—“கோபாலா! சித்தி செங்கமலம் மிகப்படித்தவளென்று நீ கிணியாதே. எம்மூரார் அநேகர் அவளைப் பாசாக்குக்காரி வென்று சொன்னார்கள். மிகப்படித்தவளாயிருந்தால் அவள் அப்படி உடப்பாளா?” என்றேன். உடனே கடேசன் வாசித்துக்கொண்டிருந்த புந்தக்கதை ‘மேகை’மேல் எறித்துவிட்டுச்சொன்னதாவது:—

“ஏகா! பெண்டாட்டி! உன் எண்ணம் அப்படியோ? இதற்கு முன்பும் இரண்டு மூன்று தடவை பார்த்தேன். படித்து விட்டால் சகல நற்குணங்களும் வந்து விடுமென்று நினைத்திருக்கிறாய், என்மையாலான அத்தவியோர் தேசத்தின் பேசிகள் என்றொரு பிரபு. விருந்தார், கல்வித்தேர்ச்சியிலும் சயபுத்தியிலும் யாவரினுஞ் சிறந்தவராயிருந்தார். உலகத்தில் இவ்வளவுமும் தோன்றிய புத்திரர்கள் ஒருவரும் அவருக்கு ஈடாகாரென்று சொல்வதன்னை அப்பிரபு தன் புத்தி வல்லமையினால் சிரோஷ்டரியா யாதிபதியின் ஸ்தானத்தை படைத்திருந்தார். அவர் அநேக பிரபந்தங்கள் இயற்றியிருக்கிறார். ஆங்கிலேய

தத்துவ சாஸ்திரத்துக்கு மூல கர்த்தாக அவரை மகிப்பதுண்டு. அவர் சம்மார்க்க கடைகளைப் பற்றி ஓர் சிறந்த பிரபந்தமெழுதியிருக்கிறார். ஆனால் அப்பிரபுவே, இழியையும் அயோக்கியத் தன்மையும் நடந்ததற்காக கியாயாதிபதி உத்தியோகத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டு, அபராதமும் பேரடப்பட்டார். பார்த்தாயா! அந்த மகாபண்டிதரின் கல்வி யெல்லாம்பிரயோசனப்படைவில்லை. செல்வம் பொழியும்சிரோஷ்டரியாய்திப்பி. உத்தியோகத்திலிருந்து கொண்டே ‘இலஞ்சம்’ வாங்கினார். அவர் விஷயத்தில் அவரி யற்றிய சம்மார்க்கப் பிரபந்தக்களெல்லாம் ‘ஏட்டுச் சுரைக்காய்’ ஆய்விட்டன. அவருடைய கல்வித்திற மையையும் புத்தி விசாலத்தையும் பற்றியோசினும் பொழுது, உள் படிப்பும் என் படிப்பும் எம்மட்டு அப்படியிருந்தும் தாழ்த்த ன்நிதியிலிருக்கும், கல்விப்பயிற்சி யில்லாத அநேகர், தங்கள் நானையமான செய்கைகளால், அவரை மிகுநிவிட்டார்கள், படிக்கிலே மென்று கல்வம் கொள்ளாதே. சற்றணும் கல்வியிலுஞ் சிறந்தது. அதைத் தான் எவ்விதமாவது தேட வேண்டும். கோபாலா! ஒன்பது மணியாய்விட்டது. இனிமேல் ஸ்நாகம் பண்ணிச், சாப்பிட்டு விட்டுப் பள்ளிக்கூட்டுக்குப் போகவேண்டாமா? வாய்க்கா லுக்குப் போவோம் வா.” என்று சொல்லிக்கொண்டே கடேசன் எழுந்திருந்தான்.

கடேசனும் கோபாலனும் பள்ளிக்கூட்டுக்குப் போயிருக்கும் வேளைகளில், நான் என் தோழிகளுடன் ‘பல்லாள் குழி’, ‘கட்டம்’, ‘சோடி’, ‘கழச்சி’ முதலியவை வினியாடுவேன்; அல்லது என் அத்தையம்மானிடத்தில், ‘அல்லியாசானிமாலை’, ‘புரத்தான் களவுமாலை’, ‘வள்ளியம்மன்சோபனம்’ முதலிய பாட்டுக்களைச் சொல்லிக் கொள்வேன்; அல்லது பாட்டினைப் படிப்பேன். இவ்விதமாய்க் கவையென்ற வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஐதியா! அக்காலத்தில், அற்ப விஷயங்களுக்குக்கெல்வாம் தன்னை யறியாமற் பொங்கினை சந்தோஷத்தை இனிமேல் அடையும் காலும் வருமோ? இனிமேல் ஒருநாளாவது அப்படிச் சுவையற்றிருக்கக் கிடைக்குமோ? அப்பொழுதுங் கூட முற்றிலும் கவையற்றிருக்க வில்லை. கோபாலனாவது, என் அத்தையாவது, நான் செய்புத்தியுத்தத்தங்களுக்காகக் கோபித்துப்பெரி னால், அன்று முழுவதும் விசமமாகவே யிருக்கும். அதுவும் ஒருவிசமமோ? உடனேகொஞ்சிப்பேசுவார்கள்: மயம் குளிர்ந்தவிடும், வீட்டுவேலைகளிலும், பாட்டுகள் படிப்பதிலும் உண்டாடும் கவலைகளெல்லாம் அவை செய்தானவுடன்மாரியிவிடும். சிவசம்யக்களில் என் தகப்பனாகுரைப்பற்றி கிணைப்பேன். செங்கமலத்தின் தாயார் சொன்ன சொந்தளும், அவர் பிற்பா

பட்ட மனவருத்தமும், திருவந்தப்புரக் கழகம் வந்தவுடன் அவரும் ஊனும் அழுததும், உடனே ரூபசந்தத்துக்கு வரும். கொல்லியில் கிணத்தருமிவாவது, அவ்வைமடியில் ஓர் ஸூரியாவது போயிருந்தகொண்டு விசித்து விசித்தபூவேன். துக்கம் மூச்சுவிட முடியாமல், கொஞ்சையடைக்கும். கொஞ்சநேரத்தில் அழுதிடின்னகாரணம் மறந்துபோய்விடுப்; எதாவது சேஷ்டை செய்துகொண்டே விசித்துக் கொண்டிருப்பேன்; பிற்பாடு அதுவும் தானாகவே சிந்துவிடும்; வினயாடவாவது படிக்கவாவது போய்விடுவேன். இவ்விதமாய் இரண்டு மூன்று மாதம் படித்தவுடன், எனக்குத் தயிர் எழுதக் கொஞ்சம் தெரிந்தது. உடனே எந்தப்பனாருக்குக் கடிதம் எழுதவேண்டுமென்று யோசித்தேன். கோபாலனும் ஸடேசனும் ஈனெழுதிய கடிதத்தைத் திருத்தாமல் அப்படியே அனுப்புவதாகச் சொன்னார்கள். முதற் கடிதமெழுத எனக்கு இரண்டோள் பிடித்தது; அது இப்பொழுது என் கைவசியிருக்கிறது. அதைக் கீழே வரைகிறேன், அதில் ஈராளமாய் மைப்பொட்டுக்களிருக்கின்றன. எவ்வளவோ எழுத்துக்களை அடித்திருக்கிறேன். அடிக்குத் தப்பின எழுத்துக்களில் அநேகம் கோழி கிண்டினாற்போல் சொருபம் தெரியாமலிருக்கின்றன; இயற்றையெல்லாம் அச்சிற்பதிப்பது வருத்தமாயிருப்பதால், கணக்கிடமுடியாத அடிசளும் பொட்டுக்களும் இருப்பதாக நினைத்துக்கொள்ளவேண்டும்:—

கடிதம். *

“யெர்லோட அப்பாவுக்குச் சேர்ந்தான்” என்கையெல்லாம். செளத் கிமாய் எருக்கரம் லீத். ஷெமாமம் எருப்பத்தர் குயெழுதனம் குய்க் வாசிக்கிறது உமக்கு தெரியாதே ஸடேசன்சொல்லித் தார்க்கு அவன் கோபாலன் யிக்குக்கணக்கும் படிக்கச் சேர்வேறு. விசேஷ மிலி யிப்.

படிபு உம்முடை யருமன்
தைகாலித்தியி.”

இந்தக்கடிதத்தை யனுப்பும்படி என் கோபாலன் வசம் கொடுத்தவுடன், அவனும் கீடேசனும் குறும் கக்குறும் க்கிசித்தார்கள். என் அந்த யனுப்பக் கூடா தென்று சொன்னேன். அவர்கள் அதைக் கேட்காமல் அனுப்பிவிட்டார்கள். அவர்கள் மறுபடியும் அதிகமாய்ச் சிரித்ததைக்கண்டு ஊனும் கார

னயின் திச்சிரிக்கத்தொடங்கினேன். அன்றமுற வதும் சிரிப்பாகவேயிருந்தது.

என் கடிதமெழுதி யொருவராமாருமன் எந்தகப்பனார் கோபாலனுக்குக் கடிதமெழுதினார். அந்தக் கடிதத்தையும் கீழேவரைகிறேன்:—

உ

திருவந்தப்புரம்

துவணிமூ—2உ

சிரஞ்சிவி குழந்தை கோபாலனுக்கு ஸர்வபீஷ்டமும் உண்டாவதாக அநேக ஆசிரீவாதம்.

இலடம் கேடும். அவடத்தில் கீயும் சாலித்திரியும் சங்கரியும் கேடமமாயிருக்கிற விபரத்துக்கு உடனே பதிலெழுதவேண்டியது. கீயும் சாலித்திரியும் எழுதிய விதிதங்கள் வந்து சேர்ந்தது. பள்ளிக்கூடச் சம்பளம் இல்லாமற் செய்ய முடியவில்லையென்றும் மிஷன் பாரிசிறுதரை தயவின் பேரில் அரைச் சம்பளம் கொடுத்த வருதிறதாகவும் எழுதியிருக்கிறும். அப்படியே செய்யவும். என் இன்னும் இரண்டு வாரத்தில் இருபது உண்டும் அனுப்புகிறேன் உனக்கு வேண்டிய பஸ்தகங்கள் இரவல் வரங்க வேண்டியவில்கிலை, விஸ்க்கே வாய்க்கிக்கொள். அப்படியாவது இந்த வருடம் பரிசுஷயை ஒப்பேற்றி விடு.

யாராவது அவடம் வரும்பொழுது எல்ல பிலப்பழம் ஒன்று அனுப்புகிறேன். கீ அயிதமாய் கண்ணுழித்துப் படிக்கவேண்டாம். தேகத்தை சொன்கியமாய் பார்த்துக்கொள்.

சாலித்திரியை யார் வாகிக்கச் சொன்னது. பெண்கள் வாகித்தால் கெட்டுப்போவார்கள். அகன் வாகிப்பதை உடனே நிறுத்தவும். ஸடேசன் என்பவன் யார். அவன் வந்தமான்மென்ன. இது விஷயங்களுக்கும் அவடத்துக்கேள் சிசயங்களுக்கும் உடனே பதிலெழுதவும். கீ உயர்க்கதினாவில் ஒப்பேறிலும் மேல் பரிசுஷக்கு சம்பளமில்லாமல் வாகிக்கலாமென்று கேள்விப்படுகிறேன். அதற்கு வேண்டிய முயற்சி பண்ணவும்.

வேனும் அநேக ஆசிரீவாதம்.

வெய்கிடாசலபதிசகாயம்,
கப்பியார்.

இந்தக்கடிதம் வந்தவுடன் எனக்கு விசனம் இவ்வளவென்றில்கிலை செங்கமனத்தின் செங்கைகளுக்காக என் படிப்பை நிறுத்தவேண்டியவதாயிற்று. இக்கடிதத்துக்கு நாங்கள் பதிலெழுதியதை அடுத்த அகிகாரத்திற் கூறுகிறேன்.

சாலித்திரி.

* சரிபாடு—“என்னுடைய தப்பாளுக்குச் சேர்ந்தேன். என் கையெழுத்து செங்கமன் மருகிறேன். கீ கேடமமாயிருப்பதற்கு எழுதினேன். என் வாகிக்கிற உமக்கு தெரியாதே. விசேஷம் சொல்கிறதற்கு. என் கோபாலனுடைய கடிதம். கணக்கும் படிக்கிறேன். வேறு விசேஷமில்லை.

இப்படிக்கு உம்முடை யருமன்
சாலித்திரி.”

* கிறெம்—கடிதம்.

தமிழ்மொழி வளர்த்தல்.

அல்லது

தமிழ்ப் பாஷையை அகிலிந்திச் செய்யும்
மாரீகங்கூன்.

(124-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

எட்டாவது, தமிழ்ப் புத்தகசாலைகள், அல்லது, புத்தகாலயங்கள் ஊர்தோறும் ஏற்படுத்தி, மாசாத்தரம் சொற்ப ஊதியம் பெற்றுக்கொண்டோ, அல்லது இலவசமாகவோ, புத்தகங்களை வாசிக்கும்படி ஜனங்களுக்குத் தூண்டெல் செய்தல், தமிழ் பாஷையிவர்திக்கு மந்திரைஞ் சல்ல மாரீகமென்று சொல்லலாம். இதற்குத்தான் அங்கிலேயத்தில் 'லைப்ரரி' (Library) என்று பெயர்வழங்கும். அங்கிலேயராஜராளியிய 'வண்டன்' பட்டணத்தில் ஒரு புத்தகாலயம் 22-மைல் தூரம் கிராப்க்குடிய ரோக்கினிலுள்ள புத்தகத்தொகை யடங்கியிருக்கும் அற்புத்ததையும், பின்னொரு பட்டணத்தில் அதிவீதமாக ௯௨-மைலுக்கு நீளக்கூடிய புத்தகத்தொகுதியுடைய ஒருபுத்தகாலயத்தின் அற்புத்ததையும், இன்னும் இவைபோன்ற பிரமிக்கத்தக்க 'கல்வி' ஸ்தாபனங்கள் ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் அனேகம் இருப்பதாக 'கேதசமித்திரன்' பத்திரிகையில் யாவரும் வாசித்திருப்போமே, தமிழாட்சுடனும் இவ்விதஸ்தாபனங்கள் இப்போது சிறிய அளவிலாகிற்றுமேற்படுத்துவதனால் உண்டாகும் நன்மை என்னவென்பும் முந்தாவது, தமிழ்பாஷா தூக்கிப் படிப்பதில், ஞானமுடையவராயும், ஆகிலும் பெருந்தொகைகொடுத்துத் தமிழ் புத்தகங்களை விடைக்கு வாங்கிவாசிக்க அசத்தாராயும் இருக்கக்கூடிய அனேகப் பரமராஜனங்களுக்குத்தமிழ் பரவையில் சுலபமாய் விற்ப்பியடைவதற்குப்பெரிய யசகாயமுண்டாம். இதில், தமிழிலுள்ள எப்படிப்பட்ட புத்தகங்களும், எல்லாப் புத்தகங்களும், தமிழில் பிரசுரித்த வரும் காணுவிதமான பத்திரிகைகளும் வரவழைத்து வைக்கலாம். இவ்வகன் இந்தேசத்தில் தற்காலம் 'கிழந்த' வரும் சக்கதிகளையும் இதரதேச சமாசாரங்களையும் ஜனங்களுக்கு உணர்த்திக்கொண்டு வரும்- இதற்கு நாம் முன்சொன்ன வழிகளைப்போல அல்லவாவு பெருந்தொகை செல்லாமல், இது எளிதிற்கைகூடிய வரவதாம். இப்படிப்பட்ட புத்தகாலயங்கள் ஸ்தாபனம் செய்து வந்தால், அவை தமிழிதில் விரும்புமுடையோருக்கு விற்ப்புத்தியைக்கொடுப்பது மன்றி, விரும்பயில்வதற்குக்கு, அதனைப் பிறப்பிக்கக் கூடியதுமாம். அது எப்படியென்றால், தேவாலயங்களில் உற்சவம் நடக்கும்போது வேடிக்கைவைத்துக் காண்பது எப்படியுமில்லைப் பரமராஜனங்களை ஆவயத்திற்கு வகேசரம் செய்து பிற்பாடு அனாவமுலமாக அவர்களுக்கு

தெய்வத் திருப்பணிவிடைகள் காண்க்கொடுத்து தம்மையறியாமல் பத்தியை வினைவிதின்றதோ, அப்படிப்போலவே, புத்தகாலயங்களிலும் பார்க்கப் பசத்தாயி அனேக புத்தகங்கன் பத்திரிகையாய் ரோக்கனில் அகிலிவிருப்பதும், பத்திரிகைகளின் சமாசாரங்களும் வேடிக்கை வினோதங்களும், ஆட்கள் நடமாடுதலும், மேனைக்கு அக்கிரகத்தங்களில் ஊடாடாதவருக்குத் தம்மையறியாமல் தாற்பரியம் பிறப்பிக்க ஏற்ற சாதனங்களாகின்றன. தாற்பரியம் எப்போது உதித்ததோ, அதற்குச்சகாயமாகப் புத்தகங்களும் எப்போது எளிதில் அகப்பட்டதோ, அப்போது விற்ப்புத்தியைப்பதும் அவ்விடத்திலிருந்து வெகுதூரமில்லையென்று தையியமாய்ச் சொல்லலாம். விற்ப்புத்தியுண்டாகும், பொது நன்மைக்கு எவ்வளவும் துணைக்கூடியாயிருக்கின்ற இத்தகைய சங்கம்போல, அனேகசங்கங்கள் உட்செய்து மத விஷயமாயாவது, சாஸ்திரவிஷயமாயாவது, இச்சங்கத்தைப்போல் பாஷா விஷயமாயாவது, அல்லது, பொதுநன்மை கருதும் மந்திரைஞ்விஷயமாயாவது, 'கேதசப்போது சலங்களை யெடுத்துப் பேசிகளம்' என்னையிமே உத்தேசமெல்லாம் உருவெடுத்துப் பிரத்தியக்ஷத்தில் நிலபெறும்- ஆகையால், இவ்விதச்சங்கங்கள் கூவெதே தமிழ் பாஷையிவர்தித்திரு,

ஒன்பதாவது மாரீகமாக எடுத்துக்கொண்டு அதைக்குறித்து என்ன தாழ்மையான அபிப்பிராயத்தைச் சிறிது சொல்லுவேன். இவ்விதசங்கங்கள் கூடியப் பேசுவதனால் கைகூடும் உத்தம காரியங்கள் இத்தனையென்று மட்டிட்டளவுசொல்ல ஒருவராலும் ஏலாது. கூட்டம்-கூடாமதும், அபிப்பிராயங்களை உண்மையோடு வெளியிட்பெக் கலந்ததென்னாமதும் உலகத்திற்கு நன்மைபயப்போடிய ஒரு காரியமே சாத்தியப்பாடாது. பொதுநன்மைக்கும் சதேசத்திற்கும்-சந்தேஹம் வாஞ்சையில்லாதவன், பூயிபிறத்தும் பிறவாதவன். சுயப்பிரயோஜனத்தை மாதிரியே காண்பதற்கு இம்மானிட உறுப்புகளும் இந்த வினேகளும் மனோசக்திகளும் வேண்டுமென்றிலிங்குமேனும், சுயப்பிரயோஜனமென்பது திருக்கொள்தியான எல்லாவிதங்கோடி ஜீவராசிகளும்-கற்புக்கொள்ளுவததான். பின் இத்தமானிட உடம்பை நாம் பெற்றுக்கொண்டதற்கு விசேஷப்பிரயோஜனமென்ன வென்றால், நமக்கு சுயமாக வேண்டிய 'காசியங்களை அகத்தியம் பார்க்கக்கொண்டும், அதோடு சிலவகால், அதற்குமேறும் கமக்குச்சகோதரர் என்று சொல்லத்தக்க' நம் நாட்டாரிடத்தும் பரோபகாரித்தை முண்டொழுங்குதே. இதுவே மேன்மையான நோக்கம். இதற்காகவே, நாம் இத்தமானிட உடம்பைப் பெற்றது. இதற்காகவே, கடவுள் நம்மை மற்ற ஜீவராசிகளிலும் மேலாக இருக்கத்தான்-ஆகையால்,

என்னவெனும் அப்பரோபகாரத்தை விலகாவ
யும், தானே உண்டு, உடுத்த, உறங்கி, உண்த
போல் தனக்குள்ளே ஒடுங்கித்-திரிசின். பேதை
யை இரண்டொகல் மிருகமென்று சொல்லத் தடை
யென்ன? அப்படிப்பட்டவனுக்கு எவ்வளவுதான்
செய்வபத்தி யிருந்தாலும், சான்-அனனுக்கு முழுவ
தும் செய்வதரிது. ஏனெனில், உலகத் தனக்குச்செய்
வும், புகழ்பயிர் சான் தனது ஆத்மகோடிகளிடத்திற்
காட்டும், பேரன்பையே முகமெய்நான் அம்சமாகக்
கொள்ளுவார். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் காரி
யத்தை மாத்திரம் நாடிக்கொண்டிருத்திருப்பாரால்
உலகம் அன்றே நின்றது போயிருக்கும்; ஏனெனில்,
திருட்டுக்கும், தீயருக்கும் உலகம் உட்பட்டதால், அது
எத்தனைதான் வாழ்வுகொண்டே செல்லும்? அப்படி
இருக்கே, பொது நன்மைகள்கே, சிறுதம் எங்கே?
இப்போது நமது பெருநீர்ப் பிறன் அபகரிக்காம
லும், கம்மைப் பிறன் வருத்தாமலும், கம்மைக்காப்
பாற்றும். கட்டத்தாருக்கே, காம் ராஜாங்க; மென்
தும், சர்க்காரென்றும், கவர்ன்மெண்டென்றும் பெயர்
வழங்குகிறோம். சர்க்காரென்பது, உலகநடபடி யறி
ந்த, பொது நன்மைக்கேற்ப சட்டமிட்டவர்களைப் ப
டுத்தி நிதி செலுத்தவேண்டிய கட்டம்; இதுபோ
லவே, வியாபார மென்பது கட்டுத்தொழில், படை
யென்பது, படையீரல் கட்டம்; வீத்தையிருப்பது
வீதவாசன் கட்டத்தில், சங்கமென்பது ஏதாவது
பொது நன்மை நாடினவர்க்கும்கூட, உலகமென்பதே
அறிவுடையோர் கட்டம். எவ்வியைத்திலும், பல்
பேர் மனமொத்தக்கடி உழைத்தால்தான், காரியம்
கைகடும். ஒரு வீதனைப் பொடித்தாலும் ஒரு கட்டு
வீதனைப் பொடிப்பதரிது. ஒருவர் அப்பிரியாய்ச்சென்
லாதவியும், சைபையோர் மனமெல்லாம் ஒத்துக்க
ட்புப் பொது நன்மை மேற்கொண்டே நின்றால், அந்த
நன்மையை உலகம் ஏற்று நடத்தும். இன்னும் சங்
கம் உருவதனால், மனக்கலப்புண்டாகும், ஒற்றுமை
ஒத்துக்கடும், ஊக்கம் ஒங்கி வளரும், சிறுமை நிறு
பிப்போகும், அகீதி அகன்றுபோகும். பொருமை
பொருமையோடும், மோசம் ஏசமடைபும், உன்மை
உன்னபடு வெளிப்படும், தர்மம் தலையெடுக்கும், மதம்
வல்லமைபெறும், கலை கலைபோல் வளரும், தொழிலே
சுகந்தரும், வாக்கு வல்லமைபெறும், எடுத்தகாரியம்
அடித்துக்கடும், கல்வி கசடறும், செல்வம் செழிப்ப
டையும், பாஷை பட்டித்தோக்கும், தேசம் சேஷம்
மடையும், அறிவு அகழ்ந்தொக்கும், அன்பு அடிபு
றையும், கண்ணியம் கைக்கடவரும், புண்ணியம் பூர்
த்தியாகும், நன்மை மேன்மேல் வளரும், ஜன்மம்,
ஸபலமாகும், இன்னும் இவைபோன்ற அளவிறந்த
நன்மைகளை ஒருந்தே தரும்படியான இத்தகையசங்
கங்களின் பெருமையை யாரால் விவரிக்கமுடியும்?

இப்போது இந்தியாவில் நமது இத்தீமதத்தைக் காப்
பாற்றவும் நினை நாட்டவும் கட்டம் கடியிருக்கின்றார்
கள். அன்றியும், இராஜாங்க விஷயத்திலும் இத்துக்
களாகிய நமது குறையை 'யெடுத்தக்கடும்' 'காங்கி
ரஸ்' என்னும் மகாசபை கடியிருக்கின்றார்கள். ஆனால்,
இவ்விரண்டிற்கும் இன்றியமையாத சாதனமாகவும்,
இரண்டிற்கும் முந்தியிலேபெற வேண்டியதாகிய மிருக்
கின்ற கதேசபாஷாபிவித்தி விஷயமாக இதுதான்
கட்டப்பட்டக்கேட்டிலேயும்! அத்தோடு இது மிரு
க்தபரிதாபம்! பரிதாபம்! இப்போது எங்கும் அங்கி
லேயும் அபரிமிதமாகப் பரவியிருவதனாலும், கதேச
பாஷைகள் ஆதரிப்பாரின் தி அதோகதிராய்க்கைதா
ழ்த்துவருவதனாலும், அவைகளை இப்போதாவது நாம்
கைகொடுத்த, கிணியுத்தி, வளர்ச்சியொய்விட்டால்
நமது தேசத்திற்கும், மத்திற்கும், ஆசாய்வொழுக்
கங்களுக்கும், உற்றார், பெற்றார், பெண்டி, பிள்ளை,
பத்த, மித்திரர் அனைவருடைய, கை ஜீனத்திற்கும்
பெரு மிடைபுது நேருமாதலாலும், நமது முன்
னோர் தயிப்பாஷையை ஆதரித்துப் பெருமைப்படு
த்தி வந்த அனை அருளுகெல்லமாக கம்பிடம் இப்
போது ஒப்புவித்ததற்கு, அதை கம்பாலியுள் மட்டி
யும் ஆதரிக்க வேண்டியது நமக்குப்பெருந் கடமை
யாகவாலும், அப்படிச் செய்யா திருப்போமானால்,
அது எமே-நமது முன்னோரை இகழ்த்ததற்கும், நாம்
புந்தேசத்தார் முன்னிலையில் கசாமல் எழுந்து கிற்
கக் கூடிய தாரினியோக்கியவையென்பது கோருவதான
னே. மென்பதற்கும், ஒப்பாகின்றதாலும், கயபாஷா
பிமானமில்லாதவர் பெருமையும், உலகத்தில் ஒர் பெ
ருமையாகாததனாலும், தன் பாஷையைக் கைவிடுத
லும், உண்ட விட்டார் கிரண்டகம் செய்ததும் ஒன்று
போல கீந்திக்கப்படுமாதலாலும், இத்துக்களை, இனி
இப்பாஷாபிவித்தி விஷயமாகவும், விவரவியல், கட்ட
டக்கடி முயற்சி செய்தல், எவ்வளவும் அவசியம்! அவ
சியம்! இது செய்யாவிட்டால், நாம் இத்துக்கள் என்ற
பெயர் தரித்திருப்பது ஒரு அழகுமல்ல, மற்றப்படி
நமக்கு ஒரு கனமும் கிடைக்கப்போகிறதில்லை! இது
சத்தியம்! சத்தியம்!

கனவாசன்களே, இவ்வளவு முக்கியமான பாக்ஷாபி
வித்தி விஷயமாக இங்கு சங்குசேர்த்தி முயற்சி
செய்து வருவதைக்கேட்டு இத்துக்களாகிய யாவருக்
கும் உண்மையான ஆணத்ததை வினைவிக்கும் என்
பது நிச்சயம். இச்சங்கம் என்றென்றைக்கும் மேன்
மேலும் வளர்ச்சியுற்றுத் தயிருலகத்திற்கு விளக்கும்
போயிருந்த அறிவும் இன்பமும் பரப்பிக்கீழ் வாழும்
வல்ல பாரபாசன் அருள் புரியும்படி என்னியென்பிராந்த
தித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இவ்வுபகரியாததை முடிவு செய்யுமுன் தயிற்
பாஷாபிவித்திற்கு இதில் யிரித்துக்கடறிய மார்க்கம்

கள் இன்னவையென்று ரூபகத்திற்காக இவ்ருவல் எடுத்தேச்சொல்ல அறிந்திகொடுங்கள்:—

(உ). உமது நாட்டிச் சிறுவர்களுக்கு உயர்ந்த தாத்தில் தமிழ்ப்பயிற்சி செய்வீக்க, தருத்த ஏற்பாடுகளுடன் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை எங்கும் ஸ்தாபித்தல்.

(உ). பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டார் ஏற்படுத்தியிருக்கும் "யூனிகெர்ஸிதீ" அல்லது சர்வகலாசாலை சம்பந்தமாக இருக்கும் அங்கிலேய பாடசாலைகளில் இப்போது தருவதைப்பார்க்கிலும் அதிகமான தமிழ்ப்பயிற்சி தருவிக்கக் கேட்டுக் கொள்ளுதல்.

(க). உலகத்திற்கு இதனாலும் மறைபொருளாக இருந்தவரும் பழைய அரிய தமிழ்க் கிரந்தங்களைச் சேகரித்து அச்சிட்டு வெளியிடுதல்.

(சு). அங்கிலேயபாஷையில் ஜடசுஸ்திர சம்பந்தமாகவும், சரித்திரமுதலிய இதர சம்பந்தமாகவும் இருக்கும் துல்களை அங்கிலேயமும் தமிழும் தெரிந்தவரைக் கொண்டு தமிழில் மொழி பெயர்க்கச்செய்தல். இதனாகாகத் தமிழில் வசனகாவியங்கள் எழுதிப் பெருக்குதல்.

(இ). அப்படி இயற்றப்பட்ட துதனகிரந்தங்களைப் பாடசாலைகளின்பாடமாக ஏற்படுத்தியாவது, அல்லது மற்றெவ்விதத்திலாவது, பரவச்செய்து அக்கிரந்த கர்த்தர்களே யாதரித்தல்.

(ஈ). தமிழிலுலகத்தில் முக்கியமான இடங்களிலெல்லாம் தமிழ் அச்சுக்கூடங்களை ஸ்தாபித்தல்.

(ஏ). தமிழ்ப் பத்திரிகைகளை நடத்தித் தமிழிலுலகத்தில் எங்கும் பரவும்படி செய்தல்.

(அ). ஊர்தோறும் தமிழ்ப் புத்தகக் கல்லங்கள், அல்லது புத்தகஸ்தாபனங்கள் ஏற்படுத்தி ஜனங்களை எளிதில் வாங்கித் துணுதல்.

(ஊ). தமிழ்ச் சங்கங்கள் கூட்டி, பிரசங்கம், தர்க்கம், உபநிசாரம் முதலியன நடத்துதல்.

இவ்வாறு விவரித்து முடிக்கப்பட்ட ஒன்பதுமாதர்க்குள்ளும் தமிழிலுலகத்தில் அப்பாஷாபிமானமுடைய தனவான்களாலும், சாமான்னியராலும், தங்களை அளவியற்கெல்லாம் ஆதரிக்கப்பட்டு நடத்தேறி வருமானால், தமிழ்ப்பாஷை, வளர் பிறைபோல, ஈரனொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய், வளர்ந்து வருமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இது, பார்த்தால், மனமொத்த வேலையாகத் தோன்றும். ஆகில், முயற்சியுடையோருக்கு ஏதுதான் பெரிது? ஒன்று மில்லை. கேவலம். கிட்டிக்குருவிக்கள் சேர்ந்த ஒரு கூட்டம் வந்தச்செய்யுமானால்; இதுவோ கம்மவருக்கு ஒரு பிரமாதம்? புறதேசங்களிலெல்லாம் கதேச நன்மைக்காக தங்கள் உயிரையே பலிகொடுக்கும் உத்தம சேவர் அனந்தம்பேர் இருப்பாரா? இதுவோ கம்மவருக்கு ஒரு பிரமாதம்? ஆகையால், ஒவ்வொரு தமிழ் பாஷாபிமானியும், இம்மாதக்கண்ணுக்குத் திற்புத்தித்து அழிந்தக்கடலாயிதமிழ்ப்பாஷையை தான் பேசினதற்கும், தமிழிலுலகத்தில் தான் பிறத்ததற்கும், இவ்வளவும் தந்தனைமேற் பொறுத்த கமைமாக எண்ணி, தன்னால் அத்தனையும் நடத்தி முடியாவிடாது, இவைகளில் ஏதேனும் ஒரு மாதக்கதையாவது ஆதரித்து, அதற்குத் தன்னாலான முயற்சியாவும் செய்துகொண்டும், தனதுகேசத்துக்கெட்டி புறநாட்டிலெல்லாம் இவைகளைப்பற்றி அடிக்கடி விடாநாயுறியுடன் துணுதெல் செய்து கொண்டும் வந்தால், பார்த்தவுடன் மனப்பைத் தருவதாயிது இந்த மனமும் அசைத்து மறைவதைக்காணலாம். இப்போது தமிழிலுலகம் இருக்கும் நிலைமையை உற்றுப் பார்த்தும் ஒவ்வோர் உண்மையான பாஷாபிமானிகளும் உண்மை உருகாமலிராது; அதை கிவிர்த்திக்க உற்சாகித் தோன்றாமலிராது. பணமும் இதற்கு ஒரு பொருட்டோ? பணத்ததைத்தி. கொண்டோபாக்கக்களவிறோம், தீயர் கொண்டோபாக்கக்களவிறோம், பெண் கொண்டு போக்கக்களவிறோம். மன்கொண்டோபாக்கக்களவிறோம், ருளம், சத்திரம், அரியாய்வாதிக்கள், மத்தப்படி, கதைக்கிடமாகின்ற கதை, வெறுப்பப்ப்பேர், சரிப்பாணம், சிட்டு, சித்திரம், புகையிலை; விறகுத்துருடி, வேடிக்கை முதலிய அனந்தங்காரியத்திற்குப் பணத்தைத் தண்ணீர்ப்பட்டபாடாய்ச் செலவிடக்களவிறோம். ஆகில், தமிழ்முறதை ரகிதிகுமாத்திரம் (அவன் இதற்கெல்லாம் தாழ்த்துபோகும்படி என்ன பாயம் செய்தானோ!) அதுருபாலிச் ஒரு பைசாவேனும், செலவாகின்றதைக் காணோமே! இதைன்ன ஆச்சரியம்! இதென்ன வெட்கக்கேடு! உலகத்திற்கெல்லாம் கண்ணமயக்கும் இந்தப் பேருபகாரத்தை நடத்தினால், அவ்வுபகாரிகள் அதனால் கெட்டுப்போவார்களோ? அப்படியே கெட்டுப்போவார்களென்று எதைத்துக் கொண்டாலும்,

“ஒப்புவினால் வருக்கெடெனின், அஃதொருவன் வீற்றுக் கோட்டக்க தடைத்து.”

என்று தெய்வத்திருவள்ளுவர் உபகாரம் செய்வதனால் ஒருவனுக்கு கேடு வருமாவிதும் அக்கேட்டுக்காக ஒருவன் தன்னையே வீற்றுக்கொள்ளலாம், மென்றும் சொல்லி யிருக்கவில்லையா?

(இன்னும்வரும்)

தி. லக்ஷுமணபிள்ளை;

சி று வ ரீ க் க ா ன ப க் க ம்.

[விவேக சிந்தாமணியை வாசிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்காக எழுதப்பட்டது.]

என் அருமைத் தோழிகளே,

நான் சென்ற மாதத்தில் கம்முடைய தோழர்களிடம் சென்றிருத்தபோது அவர்களுக்கு ஒருவரும் கெர்வங் கொள்ளலாகாது என்பதைக் குறித்து ஒரு கதைசொல்லி அவர்களைச் சந்தோஷிப்பித்து அவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, உங்களுடம் வந்து என்னகதை சொல்லலாமென்று யோசித்து வரும் வழியில் என்னுடைய சிவகேதர் ஒருவர் கிட்டித் தெருத் திண்ணையில் அவருடன் லோகாபிராமமாய் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவ்விட்டுக்கு எதிரீட்டில் ஒரு இளைச்சல கேட்டது. நான் அதென்னவென்று எனது கண்பாகக் கேட்க, அவ்விட்டுக்காரர் ஏதோ தருத்த உத்யோகத்தில் இருந்ததாகவும்; அக்காலத்தில் லஞ்சம் வாங்கினதாகவும் அதற்கு அவர்மனையாளே மூலமாயிருந்ததுமன்றி தன் பர்த்தாவுக்கு லஞ்சங்கிடைத்த பெருமையைத் தனக்கு மிகவும் சிவகேதமாள ஒருத்தியிடம் சொல்லிக்கொண்டதாகவும், அது அந்த ஸ்திரீயின் மூலமாய்ப் பரவக், கடைசியில் அவ்விஷயம் அதிகாரிகளுக்குத் தெரிந்த லஞ்சம் வான் கிளவனா யிச்சாணைக்குக் கொண்டுவந்து அவரைக் குற்றவாளியென்று கண்டு அவரைப் பிடிக்கவாரணமிட்ட, அவர் அவ்வாரணைக்குப் பயந்து கிட்டைவிட்டு வெளிப் புறப்படாமல், தான் விட்டிருப்பதை எவருக்கும் அறிவிக்காதிருக்கும்படி தன் மனையாளருக்குத் திட்டஞ்செய்து ஒளித்திருத்ததாகவும், இப்படி யிருக்கையில் வாரணைச் சேவகர் வந்து அவர் மனையாளைக்கண்டு அவனையும் நியாயஸ்தலத்துக்கு இழுப்பதாய்ப் பயப்படுத்தினதாகவும், அதன்மேல் அந்தமான் தன் கணவனை அவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்து விட்டதாகவும் சொல்லி அதன்விஷயமாய் அவ்வினைச்சல் உண்டாயிற்று என்று என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த சிவகேதர் சொன்னார். அதைக் கேட்டவுடன், இது நல்ல சாக்குத்தான் என்று என்னி இதை

உங்களுக்குத் தெரிவித்து, இதை யொட்டிய ஒரு சிறுகதையையும் உங்களுக்குச்சொல்லலாமென்று வந்தேன்; கேட்க உங்களுக்கு உத்ஸாகமும் அவகாசமும் உண்டோ?

தோழிகள்.—குட்டியண்ணா, என்ன அப்படிக்கேட்கிறீர். பால்குடிக்கக் கால்பிழப்பாருண்டா? கரும்புதின்னக் கைக்கூவியா? உம்முடைய ஸ்ரீஸமான மாதிரியும் சாதிரியமான வார்த்தையும் எப்போது கிடைக்கும் என்று உமது வரவை எதிர்பார்த்திருக்கும் எங்களுக்கு இதைவிட வேறு என்னலாப் மிருக்கிறது? அதை அவசியம் சொல்லவேணும்.

குட்டியண்ணா.—வேலது, கேளுங்கள்: நான் உங்களுக்குச் சொல்லப்புகும் கதை

ஸ்திரீபுத்திரபாளயாந்தகம்:

என்னும் தீதியை உட்கொண்டது: கிலவளம் நீர்வளம் முதலிய பலவளங்களும் கிறைந்து சகல சொள்கிபங்களும் பொருந்திய தென்தேசத்தில் மதனபாலன் என்றொரு இராஜனிருந்தான். அவன் அரசாண்ட காலத்தில் நாயியர்த்த சாதுர்வர்த்தாரம் ரகோஷத்தையுடைய ல்லமாராவாத்தி சங்கரநாயகன் காலத்தினை நெரு பிராமணேத்தான் உண்டு. அவருக்கு, இராஜனுக்குப் பிரதிதினமும் பஞ்சாங்கம் படித்து தினபலன் சொல்லிவருவது உத்தியோகம். இப்படி அவர் பிரதிதினமும் பஞ்சாங்கம் படித்துப் பலன்சொல்லி விட்டுக்குத் திரும்பும் போது “ஸ்திரீபுத்திர ப்ரளயாந்தகம்” என்று சொல்லிவிட்டு வருவது வழக்கம். இப்படி அவர் அகேவலருத் காலமாய், அரசன் தன் பக்கியோடு கிறிந்திருக்கும்போது சொல்லிக் கொண்டுவருகிறார். ஒருநாள் பிராமணன் வழக்கப்படிப் பஞ்சாங்கம் ஒதிப் பலன்கூறி ஸ்திரீபுத்திர ப்ரளயாந்தகம்” என்று சொல்லிப் போனதைக்கேட்டு இராஜபத்தி மனம்வருந்தி இராஜனைநோக்கி, இந்தப்ராமணன் பிரதி தினமும் அப்படிச் சொல்லிப்போகிறாரே அதன் உண்

மையை அறியவேண்டுமென்றுசொல்ல, அரசனும் மறுகான் வேதியர் வந்து பஞ்சாங்கம் படித்து அவ்வாய்த்தை வழங்கும்போல் சொல்லித் திரும்புகையில் அவ்வந்தனைரைப் பார்த்து, நீர் தினமும் 'ஸ்திரீபுத்தி' பிரளயாத்க' என்று சொல்லுகிறீர் அதன் கருத்தென்னவென, பிராமணர் இராஜசேகரர், ஸ்திரீகளின் புத்தியைக்கேட்டு அதன்படிபட்டதாலும் அவர்களை கம்பிழைமும் மோசம் வருமென்பது தான் அதன் கருத்து என்ன, வேத்தன் அது உண்மை தானென, பிராமணன் உண்மைதானென, அப்படியானால் அவ்வுண்மையை இன்றுமுதல் எட்டுவாளுக்குள் எனக்குக் காட்டத்தவறுவீரானால் உமக்கு விட்டிருக்கும்மான்யங்களைப் பிடுக்கிக்கொண்டு உம்மையும் காட்டாவிட்டு ஒட்டியிடுவேனென்று இராஜன் கூற, அப்படியே காட்டுகிறேனென்று உறுதி கூறி நிகுத்ததுக்குப் போய்விட்டான்.

பிறகு பிராமணன் ஒருகான் தன்மனையாடிக் கழைத்துச் சொன்னது, 'அம்! என் உன்னோடு ஒரு ரகஸ்யம் சொல்லுகிறேன். அதை யொருவரோடும் சொல்லாமலிருப்பாயா?' என்றான். அவன் 'என்னுன்னோடுபிறத்த கண்ணுட்டியானாலும் சொல்லமாட்டேன்' என்று உறுதிசொன்னபின்பு வேதியன் சொன்னதாவது: 'எமது அரசனுக்கு மகத்தரன் ஆபத்து வரப் போகிறது; அதற்கு அடையான் மென்னவென்றால், வருகிற வெள்ளிக்கிழமை இராத்திரி 12-மணிக்கு அரசன்மீன் உப்பரிக்கைக் கலசத்தில் ஒரு வெள்ளைக்காக்கைவந்து உட்காரும். அந்தச் சமயத்தில் யாராவது விழித்திருந்து ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில் அரசன்மீனையை இடித்துத் தூளாக்கித் தரையோடு தரையாய் சமமரக்கி விட்டால் அரசனும் அவன்குடும்பமும் பிழைக்கலாம்; இல்லாவிட்டால் பொழுது விடிவதற்குள் அரசன்மானிகை இடித்து வேத்தனும் அவன் பத்தியும் அவனைச்சேர்ந்த ஜனங்களும் இறந்து போவார்கள் என்று சொன்னான். இதைக் கேட்டவுடனே அந்த வைதிகன், பெண்டாட்டி, இந்த ஆச்சரியமான சங்கதியைத் தனக்கு அந்நயத்தம் பிராணஸ்தேகிதையான அடுத்தவிட்டுக் கல்யாணிக்கு ரகஸ்யத்தில் சொல்லி

அதை வெளியிட்டால் தலை போய்விடுமாதலால் வெளியிடாதே யென்று திட்டஞ் செய்தான். அவளும் 'ஆ! எங்கேயாவதுண்டா? ரகஸ்யத்தை வெளியிடுவேனா?' என்று உறுதி கூறிப் போய்விட்டாள். பின்பு அவளுக்குத் தந்த ரகஸ்யத்தை யாரோடாவது சொன்னு லொழிய பொறுக்கமுடியாமல் வயிறு உப்பிப்போகவே அவள் தனக்கு மிகவும் பராணபதமான ஒருத்தியோடு சொல்லிவிட்டு அதை வெளியிடுத் தாமதிறுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டாள். அவளும் அப்படியே தனக்கு வேண்டிய மற்றொருத்திக்குச் சொன்னாள்; அவள் தனக்கு பரியமான வேறொருத்திக்குச் சொன்னாள்; இவ்வாறேபேய் முடிவில் மத்திரி பெண்காதிக்கு எட்டியது. அவள் இராஜபத்திக்கு அந்தரங்கத் தோழியாகையால் அவளுடன் ரொல்கி வைத்தாள். இராஜனிடமிருந்து அந்த அதிரகலய அதிசய அளர்த்தத்தை பன்னியறையில் தன் பர்த்தாவோடு சொல்லி அது சம்பவிக்வேண்டிய காலம் அன்றையதினம் இரவேயாதலால் உடனே அவ்வபாயத்தை விலக்குப் பிரயத்தினப்பட வேண்டுமென்று தெரிவித்தாள். இராஜன் மிகவும் கவலியுற்ற, இன்னும் ஒரு முகூர்த்த காலத்தானே இருக்கிறதென்று வருந்தி, உடனே படுக்கையைவிட்டு மனைவியை அப்புறப்படுத்தி, தான் வெளியில் வந்தான். இதற்குள் பஞ்சாங்கப்பிராமணன் தான் சொன்ன சங்கதி கிரமக்ரமமாய்ப்போய் அரசனுக் கெட்டியது என்று அறிந்த உடனே ஒரு வெளுப்பு வஸ்திரத்தால் காக்கையோல் ஓர் உருச்செய்து அரசன்மானிகை உப்பரிக்கைக் கலசத்தில் வைத்து விட்டு வந்து, நடக்கும் விரோதங்களைப் பதங்கிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இது இப்படியாக, வெளியில் வந்த வேத்தன் உப்பரிக்கை மேல் பார்த்தகையில், மனவெளிச்ச மாகையால் ஒருவெள்ளைக்காக்கை யிருப்பது தெரித்தது. தக்கூணமே தானேபோய் ஆரேம் ஆனகளைக் குத்தாவி, கடை, கோடரி, மனவெட்டி, பாரை, இவற்றோடு கொண்டுவந்து அரசன்மீனையை பிடித்துத் தவிர்பொழியாக்கச் சொல்லவே, அவர்களும் முன்றேமுதலாகக் காழிகைக்குள் அதைப் படுருளுமாக்கித் தரையோடு தரையாய் சமப்படுத்தி விட்டார்கள்.

பொழுதும் விழந்தது. மந்திரிவழக்கம்போல் அரண்மனைக்கு வந்தான். அரண்மனை யின்ற விடம் சம்பூமியாய் அரண்மனைபிறுத்த அடையாளமில் பில்லாமல் போகவே, உடனே அரசனின் தேடிச் சென்றான். அரசனோ ஒருசிறு குழல் வேய்த்துகொண்டு ஓர் ஒதுக்கிடத்தில் இருக்கக்கண்டு, இதென்ன விபரீதம்? இதயார் செய்கை? என்று கேட்க, இராஜன் சொல்லுகிறான்: பாரும் மந்திரி, 'மந்திரிக்கழகு வரும் பொருளுரைத்தல்' என்றபடி இனிவரப்போகிற விஷயங்களை முன்னுடியே தெரிந்து அதற்குத் தகுந்த உபாயங்கள் செய்ய வேண்டியது மந்திரியின் தொழிலாயிருக்க, நீர் இதைச் சிறிதும் கவனிக்காமல், 'ஸ்வகாரியதாரத்தர்: ஸ்வாமிகாரியம்' வழவழ' என்பதுபோல் நீர் உமது சொந்த கருத்தைத் தேவதிலே கோக்கமுடைய வராயிருக்கிறீர். என் ஐக்கிரகையாய் இருந்த இந்தக் காரியம் செய்யாவியுள் இராஜன் எங்கே? இராஜபமேது? எல்லாம் சூன்யமாய்ப் போயிருக்குமென்று கட்டை சங்கதியை மந்திரிக்குச் சொன்னான்.

பிறகு மந்திரி இப்படியும் இருக்குமா என்று, மகாராஜனே, தமக்கு இந்த சங்கதி சொன்னவர் யாவர்? என்ன, அரசன் தன் பத்தி சொன்னதாகச் சொல்ல, அவளுக்குத் தெரிந்ததெப்படியென்று விசாரிக்கையில் தன்மனையான் சொன்னதாகவும், அவளுக்கு ஒருத்தி சொன்னதாகவும், அவளுக்கு மற்றொருத்தி சொன்னதாகவும், அவளுக்கு வேறொருத்தி சொன்னதாகவும் அப்படியே விசாரித்துப் போகையில் பஞ்சாங்கப்பார்ப்பாத்தி சொல்லியதாகத் தெரிய, அவளைக் கேட்டபோது தனக்குத் தன் பர்த்தாவே சொன்னதாகச் சொல்லினாள். இந்த அஸம்பவமான சங்கதியைக் கட்டியிட்ட பிராமணனைப் பிடித்து வரும்படி கட்டளையிட, வேதியனும் இராஜசமுக்கத்தில் போய்ச் சேர்ந்தான். போனவுடன் இராஜனைப்பார்த்து 'ஸ்திரீபுத்தி: ப்ரளயாத்க:!' என்றான். அரசன் பிராமணனை கோக்கி என்னசங்கதி என்று கேட்க, பிராமணோத்தமன் அரசனிடத்தில் 'ஸ்திரீபுத்தி: ப்ரளயாத்க:!' என்றதும், இராஜன் அதன் உண்மையைக் காட்டியவுடன் தன்னைக் கேட்கும் என்றதும், அதன்மேல் தான் இந்த சங்கதியைக் கட்டித் தன் மனைவியிடம் சொன்னதும்; அது அவள் மூலமாய் வெளிப்பட்டு இராஜபத்தியிடம் வர, அவள் பேச்சைக் கேட்டு அரசன் அரண்மனையை யோசனை யின்றி அழித்துவிட்டதும் கூறி, தான் அமைத்துவைத்த மாயவஸ்திரங் காக்கையைக் கண்டெடுத்து இராஜனுக்குக் காட்ட, அரசன் ஆச்சரியமும் ஐயமும் அடைந்து, பிராமணன் சொல்லிய 'ஸ்திரீபுத்தி: ப்ரளயாத்க:!' என்பது உண்மையானதென்று அறிந்து கமது நீரடியத்த் தாதுர்வர்க்கரம் எகோந் ஷடங்க ஸ்பந்தகாண்ட லஹஸ்தாவத்தி சங்கநாராயண சாஸ்திரித் வேண்டிய வெருமதிகளைச் செய்து ஸன்மானித்தான்.

கேட்டமர்களோ என் அன்பிற்குரிய அருமைச் சிறு தோழிகளே, ஆகையால் நீங்கலும் ஒருவர்க்கொருவர் சகஸ்யங்களை வெளியிடாமல் ஒத்தமையாய் வாழ்த்துவருவது மல்லாமல், நீங்கள் உங்கள் கணவனோடு வாழும்பதில் குடும்ப சகஸ்யங்களை வெளியிடாமல் பர்த்தாவுக்கு அதுகலையான பார்வையாய் பிறுந்து அவன் இவ்வாழ்த்துக்களுக்கு எல்லாழ்த்துக்கைத் துணையாயிருக்கப் பாருங்கள். எல்லது, கோமகித, இம்முறை எாம் கூடிச் சல்லாபித்தது போதும்; போய்வருகிறேன்.

உங்கள் அன்புள்ள
குட்டியன்னு.

கத்தி:

என்தோழர்களே! பெரும்பாலும் காட்டுப்புறத்துப் பாடசாலைகளில் வாசிக்கும் மாணுக்கர் தாங்கள் கட்டிக்கொள்ளுதுணி அழக்காரியுப்பது மன்றி தங்கள் தேகத்தையும் அழக்காய் வைத்திருக்கிறார்கள். இதனால் விளையுங் கெடுதி பிள்ளைகளுக்குத் தெரியாததுதவிர, அவர்கள் தகப்பன் மார்களுக்குக் தெரியவில்லை. அகத்தமுதலிய கெட்ட செய்கையினால் வரும் சேய்க்கா காம், விதியினால்வருகிறது என்று விண்ணு கிணைவுகளை நினைத்துக்கொண்டு அலைகிறோம். வித்யொருபக்க மிருக்கட்டும். மதியினத்தால் வருவதற்குச் சில உதாரணங்கள் சொல்லுகிறேன்.

ஒரு மரமாவது ஒலிப்பாவது ஒரே இடத்தில் இருக்கும்போது மண்ணை மட்கிப்போய்விடக்காண்கிறோம். (அதுபோலவே) மேலும் நம்முடைய தேகம் மெல்லியதாகையால் அழுக்குச் சேர்ச்சேர உடம்புஎன்றி (சொந்த) புண்ணாகிறது. அன்றியும், நமது தேகத்தின்மேலுள்ள கண்ணுக்குத் தெரியாத மயிர்த்தாவரங்கள் அந்த அழுக்கினால் முடி (தேகத்துக்குள் இருக்கப்பட்ட அழுக்குகள் வேர்வை மூலமாய் வெளியே வருவதுவழக்கமாகையால்) அவ்வழுக்குகள் வெளியேவர, வழியில்வராமல் உள்ளேயே தங்கி, இரத்தத்தை அசுத்தியாகக் குவதால், குடல் முதலிய மெதுவான அவயவங்களை புண்ணாக்கி விடுகின்றது. உள்ளே புண்ணாகவே வெளியிலும், புன் முதலிய அநேக வியாதிகளும் உண்டாகின்றன. ஒரு சரைக்கொடியில் வேரில் கொஞ்சம் பின்னமாக்கிவிட்டால் அந்தச் செடியிலிருந்து களாப்பக்கமும் ஒடியிருக்கும் கொடிகள் காய்ந்துபோகின்றனவல்லவா? உம்முடைய தேகத்திலுள்ள உறுப்புகளும் ஒன்றை ஒன்று ஒட்டி கிடக்கின்றபோது விருக்கிறபடியால் அவைகளில் எதற்காவது கொஞ்சம் திங்குறேரிட்டால், ஏல்லா அவயவங்களுக்கும் கெடுதி உண்டாகிறது. ஆகையால் நாம் தினந்தோறும் உடம்பை கண்ணாபத் தேய்த்துக் குளிக்கவேண்டும். குளிக்கும்போது சோப்புக்கட்டியை உபயோகப்படுத்துவது மிகவும்லது. நாம் கட்டிக்கொள்ளுகிற துணிகளில் அழுக்கிருந்தால் மேற்சொன்ன மயிர்த்தாவரங்களில் துணிகளிலிருக்கிற அழுக்கு முடிக்கொண்டு மேற்சொன்ன கெடுதிகள் றேரிடுகின்றன. ஆகையால் நாம் உடுத்துக்கொள்ளும் உடைகளெல்லாம் சுத்தமாயிருக்க வேண்டும்.

கல்வாய்
அப்பரப்பாடமரி
பாடசாலை,
20-9-92.

உங்கள் கேசன்
விரத்தின வர்ம
பாலகிருட்டிண நாயகர்.

அறிவைப் பரவச்செய்யும் சபை (ஏஜன்ஸி.)

உபகாரசங்கம்.

நமது எடப்பள்ளி உபகாரி எடப்பள்ளி. விடமிருந்து வந்த பின்வரும் ரிபோர்ட்டி சென்றமாத சஞ்சிகையில் பிரசுரிக்க மிகத்தாமதித்து வந்ததால் அதை இம்முறை பிரசுரிக்கிறோம். விவேக சிந்தாமணியில் பிரசுரிக்க ரிபோர்ட்டுண்பும் நமது உபகாரிகள் அந்தத்தமாதம் 20உயில் அனுப்பினால் பிரசுரிக்கச் சரியானகாலத்தில் வந்துசேரும்.

"ஐயா, நான் இந்த மாதத்தில் செய்த வேலையைத் தங்களுக்குத் தெரியப்படுத்தக் கூடுப்பெட்டபடி ஒரு வரறு கருக்கமாய் எழுதுகின்றேன்.

முதல் ஞாயிற்றுக்கிழமைபுதினம் பிறகு ஊர்க்களாபி உழைப்பி, பெத்தனா, கல்லட்டி, கூக்கல் முதலிய கிராமங்களுக்கும், மூன்றாம் ஞாயிற்றுக்கிழமை பெல்லிக்கம்பை, துளேரி, கொதமுடி முதலிய சில ஊர்களுக்கும் சென்று அங்கங்கே கூட்டங்கூடி உட்கார்த்தக்கொண்டு குதர்க்கங்களைப் பேசி பொழுது போக்குறி ஐண்டுகளைத் தடுத்த, அறிவைப்பெற்று விவேகத்தையும் நாகரிகத்தையும் அடைய அவசியமானவைகளைப் பற்றியும் விவேகசிந்தாமணியின் வரலாற்றைப்பற்றியும் பிரசங்கங்கள் செய்துகொண்டுவந்தோம். கொதமுடி, கூக்கல் என்னும் ஊர்க

ளில் மட்டும் 'விசேஷ' கூட்டம் 'கிடி' றார்கள். 'சாத்தரணமாய் இந்த படுகர் ஊர்களில் கிருஸ்துமதப் பிரசங்கிகள் அடிக்கடி வந்து உபநியாசங்கள் செய்து போவது வழக்கமாதவால் எம்மையும் முதலில் அங்நவம் எண்ணி, என் பிரசங்கங்களை வெறுத்தும், இகழ்த்து பேசவும் ஆரம்பித்தார்கள். இவர்கள் கல்வியறிவின்வாதவர்க ளாதலால் என் செற்றியிலுள்ள அடையாளத்தைக் கண்டும் செல்லவதற்குமுந்தி என்னே இம்மதஸ்தன் என்று நிச்சயித்தார்களெல்லாம். இதற்கும் காரணம் சென்ற மாதத்தில் துளேரி என்னும் கிராமத்தில் இரு விதவர்கள் கிருஸ்துமதத்தைத் தழுவிக்கொண்டதே. பிறகு என் பிரசங்கத்தக்கேட்கு உலுவுள்ளவர்களாகியும் கவனத்தைப்பெற்றுத்தின்வார்களாகியும் உற்சாகத்தின் கேட்டு ஆண்கத்தன்தவந்தாரர்கள், பிரசங்கம் செய்வதில் சற்றும் கவலமையின்வாத எனக்கு 'விவேக சிந்தாமணி' என்னும் அருமைப்பெற்றிருக்கை, தோழர்களும் துண்டு கோலாகவு மிருந்து உதவி செய்துக் கொண்டு இருகிறது. இரத்தப்படவையில் என் உட உபாத்தியாயப் படுக ஆரி கவுடரும் மற்றும் சில கண்பர்களும் வந்திருந்தார்கள். இவர்கள் உதவியும் எமக்கு அதிக உலவகிமாகவிலுந்ததின் சிபித்தம் அவர்களுக்கு என் வந்தனம் சொல்லுகிறேன்.

எடப்பள்ளி உபகாரி."

